

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
940Σ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59.

"Εκαστον φύλλον τιμᾶται:
λεπτῶν 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΙΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ
Εν Ἑλλάδι... Δρ. 10
Εν τῇ ἀλλοδαπῇ... Φρ. χρ. 12

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- "Ανευ γονέων, κοινωνική σελίς, ὑπό Λεων. Κανελοπούλου.
- Αἱ βόρειοι Σποράδες: Ἱστορική καὶ γεωγραφική μελέτη, ὑπό Κ. Ζ. Αἰζανού. (Τέλος).
- "Ο λιβανός ἐπισκέπτης, ὑπό Ἀλεξάνδρου Πουσκίν. — Εξ τῆς Ρωσικῆς, ὑπό Α. Γ. Κωνσταντινίδου.
- Τὸ κλειδοκύμβαλον τοῦ καθηγητοῦ. Διήγημα τῆς Μις Clémence Black. Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπό Π. Ν. Σταθακοπούλου. (Τέλος).
- "Ο βασιλεὺς "Απετίς, μυθιστορία Victor Chéribuliez. Μετάφρασις Α. Ἀμπάτη. (Τέλος).
- Εἰδήσεις τῆς ἑβδομάδος. Ἑγχώρια. — Ἐξωτερικά. — Ἀρχαιολογία. — Φιλολογία. — Καλλιτεχνία.
- Ἰδιαιτέρα Γράμματα. — Νέξ Βεδλία.

ΑΝΕΥ ΓΟΝΕΩΝ!

(Κοινωνική σελίς)

— Ἐρχεσσι νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Δημοτικοῦ Παρθεναγωγείου; Εἶμαι, ξυῦρεις, μέλος τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, μοὶ εἶπεν ὁ φίλος μου Σπύρος.

— Δικτὶ ὄχι τῷ ἀπεκρίθην. Ἐργασίαν σήμερον δὲν ἔχω. Ἐμπρός...

"Οταν εἰσήλθομεν ἐντὸς τοῦ καταστήματος τοῦ Παρθεναγωγείου, δὲν εἶχε γείνη ἐπι ἐναρξὶς τῶν ἐξετάσεων, ἐνεκὰ βραδύτητος περὶ τὴν προσέλευσιν τῆς ὀλομελείας τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς.

Ἡ αἴθουσα ἦτο πλήρης κόσμου, τοῦ γυναικείου στοιχείου ἐπικρατοῦντος, ἐννοεῖται. Ἡ ποικιλία τῶν ἀμφιέσεων καὶ τῶν μορφῶν, προσέδιδεν αὐτῇ ὄψιν πλουσίου ἀνθῶνος ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἀθησαείας τοῦ. Τὰ ρυθμικῶς κινούμενα πολυχρωμα ριπίδια ὠμοῖαζον πρὸς πτερυγίζουσας χρυσαλλίδας, ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, οἱ δὲ διαρκεῖς ψιθυρισμοὶ τῶν μικρῶν μαθητῶν πρὸς βόμβον μελισσῶνος.

Μεταξὺ τῶν ξυλίνων θρονίων, ἐφ' ὧν αἱ μικραὶ κόρασιδὲς ἐκάθηντό με τὰς καθαρῶν καὶ λευκῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐνδυμασίας τῶν, τὰς ὡς ἀπαραίτητον κόσμον ἐχούσας τὰς κυανᾶς καὶ ἐρυθρᾶς ταινίας, — καὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἰδωλίων καθημένων ἀκρατῶν, παρενετιθετο τετράγωνος τράπεζα, περιξ τῆς ὁποίας ἔλαβον θέσιν τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, με ὄψεις σκυθρωπᾶς καὶ βεβαρημένας ὑπὸ τὸ βάρος τῶν σπουδαιοτάτων αὐτῶν καθηκόντων! Χάρις εἰς εὐτυχιστάτην ἰδέαν, ἣν ὑπηγόρευσα πρὸς τὸν φίλον μου Σπύρον, τοῦ νὰ με παρουσιάσῃ πρὸς τὴν κ. Διευθύντριαν, ὡς ἀνταποκριτὴν ἀθηναϊκῆς τινος ἐφημερίδος, διαπρεπῆ θέσιν κατεχούσης μεταξὺ τῶν κεκοιμημένων συναδελφῶν τῆς, κατῶρθωσα καὶ ἐγὼ νὰ παρισφύρω μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς.

Ἡ Διευθύντρια τοῦ Παρθεναγωγείου, γυνὴ μεσήλιξ, εὐλόγως δυναμένη νὰ ἔχῃ ἀξιώσεις κλασικότητος, χάρις εἰς τὴν εὐμεγέθη ρινά τῆς, ἔστη εἰς τὴν ἀκραν τῆς τραπέζης, στηρίζασα ἐπ' αὐτῆς τὴν δεξιάν, ὡς δικηγόρος προτιθέμενος νὰ ὑπερασπίσῃ πελάτην του ἐν τῷ κακούργοδικεῖφ.

Ἐπανειλημμένη κροῖσις τοῦ κώδωνος, ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἐναρξῆως. Ἡ δὲ κυρία Διευθύντρια ἤρξατο τοῦ ἐναρκτηρίου λόγου τῆς, ἐν μέσῳ τῆς ἐπικρατούσης αἰγῆς:

Σεβαστὴ δμήγυρις!!

Ἐξ ὄλων, ὅσων εἶπεν, ἡ μνήμη μου τὴν ἀνωτέρω μόνον φράσιν ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ μέχρι σήμερον ἀκεραίαν. Πᾶν ὅ,τι ἄλλο εἶπε, δὲν με ἀφήκεν ἢ μελοδραματικῆ ἔμφασις καὶ οἱ τρομάδεις λαρυγγισμοί, οὓς ἐξεβαλλεν ἀπαγγέλλουσα, νὰ ἀντιληφθῶ καλῶς. Νομίζω, ὅτι ὠμίλησε περὶ πνευματικῆς ἑορτῆς, περὶ συγκομιδῆς ἀγλαῶν καρπῶν, περὶ τῶν μικρῶν μαθητῶν ὅτι ἐμελλον νὰ κατασταθῶσι μητέρες! περὶ ὄρφανῶν, ἀτινα εὗρον ὑπὸ τὴν αἰγίδα αὐτῆς, τὴν φιλόστοργον προστασίαν καὶ τὸ θάλπος τῆς μητρικῆς ἀγκαλῆς, ἀφ' ἧς ἡ μοῖρα τὰ ἐστέρησε. Τί τὰ θέλετε! Τὸ θέγμα ἦτο συγκινητικώτατον. Πᾶντες σχεδὸν ἐδάκρυον. Κ' ἐγὼ αὐτός, ὁ μηδὲν ἐννοῶν, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῶ... γελάσας, ὁπότεν εἶδον τὴν κλασικὴν ρινά τῆς Διευθύντριας δακρύβρεκτον, εἰς τὸ πείσμα τοῦ βλοσυρῶς περτηροῦντός με καὶ δαγκάνοντος τὸ χεῖλός του, ὅπως με κηταστήτη προσεκτικόν, φίλον μου Σπύρου. Ἀλλὰ πῶς ἠδυνάμην νὰ ἀντιέξω εἰς τὸν πειρασμόν, ἀροῦ ἀνεξόδως ἐβλεπα μίαν Διδασκαλίσαν ἐκφωνοῦσαν λόγον, ἀποτελούμενον ἐκ συρραφῆς πομπωδῶν φράσεων, ἃς ἠννοεῖ ὀλιγώτερον αὐτῇ ἴσως καὶ αὐτῶν τῶν ἀκρατῶν τῆς! Δυστυχῶς ἡ ἀστεία αὐτῆ σκηνή, δὲν διήρκεσεν εἰμὴ τρία τέταρτα τῆς ὥρας μόνον! Εἶνε ἀληθὲς ὅτι, ἀν ἐξηκολούθει πλεῖστορον, θὰ ἐλάμβανον τὴν τιμὴν νὰ ἐκδιωχθῶ κακῶς κακῶς ὑπὸ τῆς κυρίας Διδασκαλίσης, ἥτις πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς ἀγανακτήσεώς τῆς, περαίνουσα τὸν λόγον τῆς, ἐξηκόντισε κατ' ἐμοῦ βλοσυρώτατον βλέμμα.

Κατὰ συνήθειαν, ἀγνωστον πῶς καθιερωθῆσαν ἐν τοῖς παρθεναγωγείοις, τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων, ἀπαγγέλλονται πατριωτικὰ ποιήματα καὶ ἀποσπάσματα ἀρχαίων τραγωδιῶν, πιζόνται μικραὶ κωμῳδίαι καὶ παιδικοὶ διάλογοι—πραξικοπήματα τῶν διδασκαλισῶν, ὡς μόνον κύριον σκοπὸν ἔχοντα, νὰ κολακεύσωσι τὴν φιλοδοξίαν τῶν γονέων, οἵτινες τοσοῦτον ἐνασμενίζουσι, ὅποτεν βλέπωσι τὰς τρυφερὰς τῶν κορασιδᾶς χυτροκροτουμένας ὑπὸ τοσοῦτου

κόσμου, ἐπὶ τῇ ἐπιτυχῇ ἐκτελέσει τοῦ μέρους τῆς Ἀντιγόνης, ἢ τῆς Μερόπης, ὅπερ ὑπεδύθησαν! Πολλοὶ μάλιστα τοσοῦτον ἀραρπάζονται ἐκ τοῦ διαθρυπτομένου πατρικοῦ ἢ μητρικοῦ ἐγωισμοῦ τῶν, ὥστε λησμονοῦντες τὴν τραχειὰν πραγματικότητα, πιστεύουσι πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἡ θυγάτηρ τῶν, ἡ Ἀγγελικούλα ἢ Ἐλενίτσα εἶνε ἀληθῆς βασίλισσα, ἢ βασιλοπούλα. — Οὐδὲν τυφλώτερον τοῦ ἐγωισμοῦ τῶν γονέων!

Ταῦτα πάντα συνέβησαν ἐννοεῖται, καὶ μετὸ παραπῆνω μάλιστα, καὶ ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος Παρθεναγωγεῖφ.

Εἶχε σημάνη μεσημβρία, ὅταν ἐξῆλθον μετὰ τοῦ φίλου μου Σπύρου. Διηθυνόμεθα ταχεῖ βήματι πρὸς τοὺς οἴκους μας. Ὁ καύσων ἦτο εἰς τὸ ἀκρότατον αὐτοῦ σημεῖον. Ὅποια δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου, ὅταν εἶδον τὸν φίλον μου καθηζόμενον αἰρυνιδίως ἐφ' ἐνὸς ἐδράνου, ὑπὸ τὴν σκιάν δενδρυλλίου τῆς πλατείας, ἣν διεσχίζομεν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, καὶ ἐξέχοντα ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ σημειωματᾶριον μετὰ τοῦ μολυβδοκονδύλου του.

ὦ! Δυστυχία μου! ἠννόησα πάραντα περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἐγνωρίζον τὴν ψύχωσιν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅστις, ὅπου ἄποτε καὶ ἀν εὐρίσκετο, ἠννοεῖ νὰ γράψῃ πᾶσαν ἐπερχομένην αὐτῷ σκεψίν.

— Μὴ ἐτρελλάθῃκες λοιπόν, ἀδελφέ, μ' αὐτὴ τὴν κάψα. Δέκα βήματα εἶνε τὸ στίτι σου ἀπ' ἐδῶ, καὶ δὲν πᾶς; ἐκεῖ νὰ γράψῃς. Τὸν ἰδιότροπον ἀγγλον θέλεις νὰ μοῦ κάμῃς πάλιν; ἐφώνησα κωμῳδῶς.

Εἰς μᾶτην ὁμοῦ, διότι οὗτος ἔγραφεν ἤδη, ἀπαξιῶν νὰ δώσῃ τὴν παραμικρὰν προσοχὴν εἰς τὰς παρατηρήσεις μου.

— Μὴ τί διάβολο λοιπόν εἶδεν αὐτός ὁ ἀνθρώπος ποῦ κᾶθεται καὶ γράφει τοιαύτην ὄραν, διελογίσθη, καὶ ἐκυψα νὰ εἶδῶ τί ἐσημείωνεν:

«Διατὶ ἀρχὴ γε δὲν προέβλεψεν ὁ νόμος τὴν τιμωρίαν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες, χάριν τῶν κτηνωδῶν αὐτῶν ὀρέξεων, φέρουσιν εἰς τὴν ζωὴν ἀτυχῆ πλάσματα, ὡς κυνάρια ριπτάμενα εἰς τὰς ὁδοὺς, μετὴν σφραγίτῃ τῆς ἀτιμίας ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ τῶν μετώπου; Διατὶ ἡ κοινωνία νὰ δεικνύται πανταχοῦ τοσοῦτον σκληρὰ πρὸς ὄντα, συγκεντροῦντα ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἀνευθύνον τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μελλοντός τῶν, τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ἀδυναμίαν;

«Δυστυχεῖς μάρτυρες, φέροντες ἐπὶ τῶν καχεκτικῶν ὤμων σας ἀπὸ τῶν σπλάγγων τῆς ἀμαρτωλῆς μητρός σας, τὸν στυχρὸν τοῦ Πολυθοῦ! Τὸ μόνον ἐφόδιον τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἐπιπόνου πορείας σας, εἶνε ὁ ἀτιμωτικός τίτλος τοῦ νόθου! Αἱ λοιδορικαὶ καὶ ἡ περιφρόνησις εἶνε τὸ διαρκὲς ἐμβατήριον, δι'

ού προπέμπεσθε εις την βιωτικήν ήμών εκστρατείαν! Ζώντες δέν δύνασθε να ύψώσαστε τους όφθαλμούς σας προς τον ουρανόν, ίνα ζητήσθε το έλεος του πλάστου, διότι θά δείξητε τό έστιγματισμένον μετώπον σας εις την περίξ ήμών κοινωνίαν, ζητούσαν ευκαιρίαν όπως χλευάση! "Όταν δέ κλίνητε την πεπονημένην ήμών κεφαλήν εντός του λυσιπνού τάφου, ουδέν θά έχητε οικουγενιακόν όνομα, όπως θέσητε επ' αυτού, δυνάμενον να φέρη άσθενή τινα εύχην υπέρ ήμών προς τον Ύψιστον, επί των χειλέων του διαβάτου!"

"Όποταν έτελειώσα την άνάγνωσιν των άνωτέρω, όρθών μόν απέψων, άλλ' ουδέμιαν σχέσιν έχουσάν κατ' έμέ εις την περίστασιν εκείνην, κατελήφθην υπό ζωηροτάτων φόβων περί της διανοητικής καταστάσεως του φίλου μου, και έστρεψα άπείλιπτος τους όρθήλους προς τον φλογερόν ήλιον, όστις μάζ έξηκόντιζε διά μέσου ανοίγματος του φυλάματός, δέσμη πυρίνων ακτίνων. Τι δυστυχία, έκείρη! Κλίνας δέ προς αυτόν, είπον ήρέμα: Για κάμε μου τή χάρι να μου είπης, πώς σου έπήλθον αιφνιδιώς όλας αυτές αι σκέψεις. Είνε αληθής, ότι είναι τόσοσ άσημαντον πράγμα, ώστε εις πάντα μη φιλοσοφούντα εις τά της ανθρωπίνης Ιλαροτραγωδίας, ην άποκαλοῦσι ζωήν, δέν θά έκαμνε μεγάλην έντύπωσιν. Είς έμέ δόμως, πάρε με αν θέλης για έγωιστήν ή ψευδοφιλόσοφον, έπροέζησε θλιβερωτάτην έντύπωσιν.

"Ε! φίλτατε, αν σε άρηνει ή μύτη της Διδασκαλίας να ιδής, θά άντελκμβάνεσο και σύ, καθώς έγω, βεβαίως του μικρού γεγονότος, όπερ μοι ένένπνευσεν διας αυτές τάς σκέψεις. Είνε αληθής, ότι είναι τόσοσ άσημαντον πράγμα, ώστε εις πάντα μη φιλοσοφούντα εις τά της ανθρωπίνης Ιλαροτραγωδίας, ην άποκαλοῦσι ζωήν, δέν θά έκαμνε μεγάλην έντύπωσιν. Είς έμέ δόμως, πάρε με αν θέλης για έγωιστήν ή ψευδοφιλόσοφον, έπροέζησε θλιβερωτάτην έντύπωσιν.

"Ινα είπω την αλήθειαν, ή σοβαρότης του ύφους του φίλου μου, μοι προσέβαλε κζπως την άξιοπρέπειαν, διότι βεβαίως υπενόει διά των λεγομένων του, ότι είμαι ένας έλαφρός και γυδαίος άνθρωπος.

"Εστω λοιπόν, έγω δέν είδα τίποτε τουτο όμως δέν είναι λόγος να μη μου τό διηγηθής, πιστεύω!

— Είδες καλά, με είπεν, ότι όλα αι έν τη αίθουσα παριστάμενα μνηστήρια άπήγγειλον κζτι, ή μόν ένα ποιημάτιον, ή άλλη κανέν μέρος από τραγωδιαν κζτ. προς άπειρον χαράν των παρευρισκομένων εκεί γυνών των;

— Μάλιστα, άπεκρίθη, άσυνειδήτως σχεδόν.

— Και έν τούτοις άπατάσαι, διότι εις τό τελευταίον θρανιον της αίθουσης, εκάθηντο όμοῦ τριξ μικρά κορζακια ήλικίας από 7 έως 10 ετών, άτινα μοι εκίνησαν εξ αρχής την περιέργειαν διά τό όμοίόμορφον και πενιχρόν ένδυμά των, και την άσθενικήν ύψιν των. Και επειδή, ότι έτελειώσαν αι εξετάσεις ένεθυμήθη, τότε κανέν εξ αυτών δέν είχε κληθή να ψάξη ή να άπαγγείλη τι, ήρώτησα την Διευθύντριαν ποθεν προήρχετο ή εξαίρεσις αυτή. Ψύρις δέ τί μοι άπεκρίθη, έρωτηρώσα δθθεν εξ αιδούς: "Μζ ξευρετε, κυριε, είναι άνευ γονέων... είναι από τά... του Βρεφοκομείου!"

— Αυτό ήτανε όλο, εκραύγασα κγγζζων, και λαβών τον φίλον μου από του βραχιόνος: "Ερχεσαι να φύγωμεν ή να φύγωμόνος;"

Τι άλλο ήδυνάμην να πράξω; Μήπως τά έννάξ δέκατα της κοινωνίας, εύρισκόμενα εις την θέσιν μου, δέν θά έπραττον τό αυτό;

ΛΕΩΝΙΑΣ ΚΑΝΒΑΛΟΠΟΤΑΟΣ

ΑΙ ΒΟΡΕΙΟΙ ΣΠΟΡΑΔΕΣ

(Ιστορική και γεωγραφική μελέτη)
(τέλος)

"Η Πεπάρηθος, υπ' αυτό τό όνομα άναφέρεται ως κατοικουμένη νήσος μέχρι των αρχών του Βου π.Χ. αιώνος, πολλές δηώσεις και καταστροφές ύπέστη έν τώ μεταξύ, κυρίως παρά των Μακεδόνων, ους έχουκως άπ' αρχής διέθεσεν έναντιον της, διά της καταλήψεως της Άλονήσου, και της αιχμαλωσίας της επ' αυτής, εκ Μακεδόνων φρουρής επί Φιλίππου του Α'. Κατεστράφησαν δέ και εδωθήσαν καθ' ολοκληρίαν, ήτε Πεπάρηθος και ή Σκιαθος επί Φιλίππου του Γ'. Όπως μή αύται εις την κατοχήν των Ρωμαίων περιελθούσαι, χρησιμεύσων αυτοίς ως όρμητήριον κατά της Μακεδονίας, έκοτε φαίνεται ότι επί αιώνας τινας, τόσοσ ή Σκόπελος ως και αι λοιπαί νήσοι, έμειναν έρημοι κατοίκων, χρησιμεύουσαι καθζ εκ παραδόσεως λέγεσται, ως τόπος εξορίας κκούργων ή πολιτικών καταδικών, και φυγζδων δούλων, μέχρις ότου ό Άγιος Ρηγιτός επίσκοπος Σκοπέλων πρόχειρισθείς, και οίωνει εις εξορίαν άποπεμφθείς, ως υποπίσων εις την δυσμένειαν των έν Βυζαντίω, συνώπιτε την νυν πόλιν της Σκοπέλου, περισυλλέξας τους έν τή νήσω έγκατεπαρμένους εξορίστους, και προσελκυσας διά της καλής αυτού φήμης, πλείστους εκ των πλησιοχώρων μερών, νέους εγκαιτικούς. Κατά την έγχώριον παράδοσιν, ό άγιος ούτος συνώκισε την νήσον, φονεύσας δράκοντα (ίσως τον δράκοντα της αναρχίας) τως λυμαινόμενον την νήσον και αίτιαν της έρημώσεως αυτής, πατάξας διά της βακτηρίας του την γην εις τό μέρος, ένθα συνήτησεν αυτόν, ήτις και σχιθείσαι τον κατέπειν δεικνύεται δ' έτι προς την Μεσημβριονανατολικήν της νήσου παραλίαν μεγάλη ρωγμή, έν υπερκειμένη τή παραλίη πετρολόφω, «Δρακοντόσχισμα» μέχρι της σημερον λεγομένη. Είς ήμίωρον από της πόλεως Σκοπέλου άπόστασιν, και προς μεσημβρίαν αυτής, εύρίσκειται αρχαία Μονή επ' όνόματι του Άγιου Ρηγιτός τιμωμένη, εις θέσιν θερπντάτην και μγευτικήν, με κρήνην ψυροτάτου και ευπέπτον ύδατος, συγχρόνως με την πόλιν πιθανώς κτισθείσα, και ένθα έγκατεβίωσεν ό άγιος μέχρι του

* Η Πεπάρηθος έν τώ μεταξύ μετωνομάστη Σκόπελος, λίαν πιθανός διά τό σπουδαίως των έκτων της, και ί.ε. της Βορείας, και της πρ της πόλεως άποπασιμας σκοπέλου, εξ ου και συμπεραίνεται, ότι αρχικώς ή πόλις της Παπαρθου δέν ητο κτισμένη, ένθα ή νυν πόλις της Σκοπέλου, διέφεύλλετα αρχαία πόλις μνημονεύονται άλλεξοσαι τό αρχικόν όνομά των.

μαρτυρικού θανάτου του, έπαλθόντος μετά την έν Σαρδική γενομένην σύνοδον (τφ 347 μ.Χ.), εις ήν κληθείς και αυτός, πολλές έπίδειξε θεολογικάς γνώσεις, τάς τότε άναμφείσας αίρέσεις πολεμών κατά δέ τον έπι Ιουλιανου του Παραβάτου έγερθέντα Ρηγμόν κατά των Χριστιανών, καθ' όν ό Ρηγμόνος μετά παρησίας ένέμεινε εις την Χριστιανικήν θήρησειαν, και τό ποιμνιον αυτού προς τόυτο παρόμα, άπετμήθη την κεφαλήν παρά των άπεισταλμένων του Βασιλέως, άπελιθόντων να προσηλυτίωσιν αυτόν εις την ειδωλολατρείαν. Έν τή Μονή ταύτη σώζεται και ό τάφος του άγιου άνδρός, έν αυτόφ δέ κατέκειτο μέχρι πρό δύο εκατονταετηριδων και τό Ιερόν αυτού λείψανον, όπερ Κύπριοι πειραταί αφελόντες, μετέφερον εις χωρίον τής Κύπρου, ένθα μέχρι του νυν εύρίσκειται, κτήμα των εκεί πιστών.

Κατά την υπό των αρχικών έλωσιν της Κων/πόλεως, την Σκόπελον μετά της Σκιαθου, Τήνου και Μυκόνου κατέλαβεν ή Έβνική οίκογένεια των Γκιζη, οίτινες κτίσαντες φρούριον εις τάς νήσους ταύτας, κατέστησαν αυτές άρμητήρια πειρατών, χείρην χρηματισμού, άλλ' τφ 1276 ό Βυζαντινός ναύαρχος Δικάρτος, στρατεύσας κατά της Εύβοίας, εκυριεύσε πολιορκήσας την Σκόπελον, παραδοθείσαν κυρίως δι' έλλειψιν ύδατος έν ώρα θέρους (βεβαίως έπολιόρησε τό και νυν σωζόμενον φρούριον, τό υπό των Γκιζη κτισθέν, και όπερ, μόνον ύδωρ θά είχε τό των όβροδεκτών), ό δ' άλλων αρχων αυτής Γκιζης, μετεφέρθη αιχμαλωτός εις Κων/πολιν, άπλευθερώθη δέ παραδούς τφ αυτοκράτορι όλας τάς υπ' αυτού κατεχομένας νήσους.

Αι Βορείοι Σποράδες, από τάς αρχάς του λήγοντος αιώνος διετελεσαν έν επαναστατικφ όργασμφ, ένεκα της εις αυτές προσφυγής των αρχηγών της άποτυχούσης Θεσσαλικής επαναστάσεως του 1806, και άλλων καταδικωμένων παρά των Τουρκικών αρχών όπλαρχηγών ένταύθα συνητήθησαν ό Νικοστράς, ό Βλαχιάς, ό Τσαλιός, ό Λιόλιος, ό Κολοκοτρώνης, ό εκ Βάλτου Ιωάννης Σταθζ και πολλοί άλλοι πρό του 1821 άκμασαντες όπλαρχηγοί και καταδρομείς. Οι Τούρκοι μετά φόβου έπλησιαζον αυτές, και διά τό δυσπροσπέλαστον αυτών,

* Η εις την "Εβδομάζην" πρό έτους περίπου δημοσιευθείσα βιογραφία του ήρωος τούτου άναφέρει, ότι ουτος άπέβιασε και έτάφη έν Σκόπω τούτο δέν είναι αληθές, ό Νικοστράς άπέβιασε καθ' όδόν έν τφ πλοίωφ επανερχόμενος εις Σαλαμον εκ της εις Καταάνδρον εκστρατείας του, ένθα βα έως είχε πληρωθή κατά την κοιλικήν γάμραν. Είς Σαλαμον κατέ τό 1867 έγνώρισαν τον γέροντα Μηνίκων γεννηθέντα κατά τό 1785, όστις είχε καλώς γνωρίσει τον Νικοστράν, ουτινος έχρησάμευσεν ένίοτε και ως γραμματέως, αν και ό ήρωος ήτο άρκείντως έγγραφματός, ή και γέροντα ναύτην ύπηροτήσαντα εις την σχολήν, ώ άπέκλειε τό πλοίων του Νικοστρά, πρώ ύν πλεί τις έμψην λεπτομέρειας περί τε της ζωής και του θανάτου του ήρωος τούτου, τάς όποιās ίσως άλλοτε δημοσιεύσω. τούτο μόνον λέγω επί του παρόντος, ότι ή επανάστασις του 1821 πολύ έχασεν εκ του προόρου θανάτου του Νικοστρά, όστις άπέθανε μόλις τεσσαρακοσούτης — έτάφη δέ εις την κζτωθι της Εύαγγελιστριας παραλίης της Σκιαθου, παρά τό λεγόμενον ρεύμα του Αεγιανού, τούτο δέ μαρτυρείται και τό όημάδες άμα έχον ουτο:

Μά κείνος ποθεν φοβός και θλοι τον έτρέψαν τώρα θαμμένος βριτίκεται στοῦ Αεγιανού, τό ρεύμα

εξ ου και διαβολόησοι κοινώς υπό των ναυτικών έλεγοντο, και διά την άνδρείαν και έπιτηδειότητα, ην άνέπτυσον εις τους κατά θάλασσαν άγώνας οι καταδρομείς ουτοι, και ής πείραν είχαν λάβη εις τους μετά του Αζήπου Κατσώνη, λήγοντος του παρελθόντος αιώνος άγώνας, έλαβον δέ και πάλιν κατά Νοέμβριον του 1807, ότε προσβάλλοντες τους καταδρομείς περί την Σκιαθον, ήτήθησαν υπ' αυτών διοικουμένων υπό του εκ Βάλτου Γιάννη Σταθζ βοηθηθέντων και υπό Άγγλικού δρόμωος κατά συγκυρίαν εύρεθέντος εκεί και δύο μόν των έπιτεθέντων πλοίων, δρόμωνες, αύτανδρα έβυθίσθησαν, τό τρίτον δέ, φρεγάς, εξ όδοῦ ήλώθη. Είς την ναυμαχίαν ταύτην έλαβον μέρος όλοι οι πρόσφυγες όπλαρχηγοί και ό Κολοκοτρώνης. Οι κατά καιρούς Όθωμανοί ναύαρχοι (καπετάν πασάδες) εις την δικαιοδοσίαν των όποιων ύπήγοντο αι νήσοι, πολλές πολλές άπειλητικές έγγραφσαν προς τους προκίτους της τε Σκοπέλου και Σκιαθου διαταγάζ, αίτιώμενοι αυτών ως περιθαλπόντων τους κεικρυμένους της Αυτοκρατορίας έχθρους, και διατάσσουσαι την σύλληψιν και παράδοσιν των εις τάς Τουρκικάς αρχάς. Ό διαβόητος καταδρομής Αζήπου Κατσώνης, (γνωστός εις τάς νήσους ταύτας υπό τό όνομα Μαγγιός Αζήπος) πολλές έπισκέφηται τάς νήσους ταύτας, στρατολογών εξ αυτών έμπειρους και άνδρείους ναύτας, άλλ' και πρό τούτου ό "Όρλωρ, ήμέρας τινάς πρό της έν Τσεσμέ ναυμαχίας, εύρίσκειτο εις Σκόπελον μετά του Ρωσικού στόλου. εξ αυτής δέ και εκ της Σιαθου είχε στρατολογήσει υπέρ τους έκτόν ναύτας εκ των ύπηρετησάντων εις τον τουρκικόν στόλον (ή Σκόπελος έδιδεν 20—30 ναύτας έτησίως εις τον τουρκικόν στόλον αναλόγως των περιστάσεων) εκίθεν δέ εις την παραλίαν της Ερυθραίας χειρνήσου διευθνηθείς, κατεναυμάχησεν έν τφ λιμένι του Τσεσμέ τον τουρκικόν στόλον, διά των πυροβολικων κυρίως καταστρέψας αυτόν. Ένεκα της εις τον Όρλωρ παρασχθεισας συνδρομής οι Σκοπελίται ήμίωρησαν φοβίρας εις μέρους του τότε Καπετάν Πασα έπιστολής, σωζόμενης εις τό Δημαρχειον Σκοπέλου, έν ή προς τοις άλλαις έλεγεν, ότι λυπέται διότι όλοι οι Σκοπελίται δέν είχαν μίαν και μόνην κεφαλήν όπως άποκόψας αυτήν, άπαλλάξη διά παντός τό Δοβλέτι από τοιούτους προδότας (χάινδες).

Κατά τό 1821 οι Σκοπελίται εκ των πρώτων επαναστατήσαντες, αν και οι προσεστοί των προσεπήθησαν όχι να καταστειλωσιν, άλλ' να βραδύνασι κζπως τό κίνημα, και μετ' αυτους οι Σιαθίται, εδέχθησαν επί των νήσων των περί τας 70,000 λαού καταφυγόντος αυτόθι και εκ της Θεσσαλίας, και των παραλίων της Μακεδονίας μετά των όπλαρχηγών των καταφυγόντων επίσης, άμα καταβληθείσης της επαναστάσεως εις τά μέρη αυτά, διατελούντων δέ των μόν Μακεδόνων υπό την αρχηγίαν του γηναικού Καρατάσου, των δέ Θεσσαλών υπό τον Γάστον και άλλους ήττον γνωστους όπλαρχηγούς καθ' ό-

* Τινές των διαταγών τούτων σώζονται εις τό άρχειον της Δημαρχίας Σκοπέλου.

λην δέ την διάρκειαν του άγώνος άσφαλές διετελεσαν όρμητήριον και καταφύγιον συνάμα ή Σκόπελος, φύσει όχυρωτέρα της Σιαθου και δυσπροσπέλαστος, εις ταύτην δέ οι αγωνιζόμενοι Μακεδόνες και Θεσσαλοι έφυλάττον τάς οικογενείας των. Ό τουρκικός στόλος, άπαξ κατά τό 1823 υπό τον Τοπάλ Χοσρέφ Πασσάν άποπειραθείς να προσβάλη την Σκόπελον, ύπέστη μεγάλας ζημίας εκ συμπεσοῦσης τρικυμίας, ένφ οι τε έπήλυδες και έγχώριοι όπλοφόροι ήσαν έτοιμοι εις άντίστασιν, άποπειραθείς δέ κατόπιν άπόβασιν εις την Σκιαθον ό αυτός Χοσρέφ, άπεκρούσθη υπό του γηναικού Καρατάσου και των Μακεδόνων του, έπιβοηθούτων και των έγχωριων, 400 καταλιπών πτώματα επί της παραλίας.

Την Σκόπελον έπισκεφθείς ό άοίδιμος Βασιλεύς Όθων κατά τό 1841, και τριήμερον διαμείνας εν αυτή, κατεβλήθη εκ της φυσικής της νήσου καλλονής, και του παραδεισιου κλιματός της, άποκλασεσ αυτην κήπον της Έλλάδος, πλην και ό Βασιλεύς Γεώργιος μετά της Βασιλίσσης κατά τό 1870 έπισκεφθείς αυτην, επανειλημμένως έπήνεσε την θερπνότητα των έξοχων της, και την ζωηρότητα της βλαστήσεως, ήτις καθ' άπασαν την νήσον εκτεινεται υπό την έσοψιν δέ ταύτην φρονούμεν, ότι ουδεμία των Έλληνικών νήσων δυναται να τή διαφιλονεικήσθ τζ πρωτεία. Κατάφουτος και κατάφουτος ή Σκόπελος, παρουσιάζει εις τον παραπλήοντα τό βαθύ πράσινον χρώμα των δασών της, άπαρτιζόμενων κυρίως εκ πευκών, εις μακρην άπόστασιν αναδιδόντων την εύωδιαν των, φαινόμενων διά την πρόθυμον αυτών βλάστησιν μάλλον ως καλλιεργημένοι κήποι, ή ως δάση.

"Ατυχώς ή πόλις της Σκοπέλου, ένεκα λόγων άσφαλείας, λίαν πεπυκνωμένη αρχικώς κτισθείσα, διατηρεί έτι και σημερον τον παλαιόν ρυθμόν, των κατοίκων έξακρολουθούτων να άνακτιζώσι τάς πεπαλαιωμένας οικίας επί των αυτών θεμελίων και υπό τό αυτό σχεδιον, χωρίς να δώσωσιν έκτασιν εις την πόλιν των, ένφ παρκείνεται ταύτη μεγάλη εκτάσεις άγρών, καταλληλοτάτων προς οικοδομήν ή συμπύκνωσις δέ των οικιών και άκαθαρσίας γενεζ και νοσήματα μεταδοτικά προκαλεί. Πόλλοι των κατρικών, αισθάνονται και άνομολογούσι τά άποπα του συστήματος τούτου, πζσα πλην προς νεωτερισμόν άπόπειρα ναυαγει, άπέναντι της άντιπαθείας των πλείστων εκ των κατοίκων

* Την περικοπην ταύτην, ό λαός της Σκοπέλου άπέδωκεν εις θαύμα της έν τή Μονή της Εύαγγελιστριας εύρισκόμενης θαυματουργού εκόνος της θαυμάτοδος, ήτις θεωρείται ή πολ σύρος της νήσου, πράγματι δέ ή τριμυρία ήφατο ακριβώς, καθ' ή ύραν οι εις εις, προικόμενοι τό σεπτόν όνόματι, και υπό χιλιάδων λαού άυλοουβόμενοι, έτεάθησαν κανέναντι του ποσειδηόντος έθρησκου στόλου, ψάλλοντες την Μεγάλην λεγομένην παραλίην.

* Η Σκόπελος διά την άφθονίαν των υδάτων της είναι αληθής φρονιόμενον υπέρ τας 1000 πηγας ύδατος εύρισκονται επ' όλης της νήσου, προζέουσαι ψυγρόν και διαυγές ύδωρ καθ' όλας τάς ώρας του έτους, τό δέ περιεργότερον είναι, ότι και εις τάς κορυφάς αυτών των ό, ένων της εύρίσκονται πηγάζ ύδατα. Είναι τως τό μόνον μέρος του κόσμου, εις τό όποιον ό κυνηγός δέν έχει ανάγκην να λαμβάνη μεθ' έαυτου ύδωρ, βιβίο: άν δέν, οιανδήποτε και αν λείθη διευθύνει, θά άπατφ τοιοῦτο ίνα κζθε δέκα λεπτά.

και ιδίως του γυναικειου φύλου, προς πάσαν των πατριων ήθμων και του τρόπου του ζην παρέκκλισην — έλάττωμα σπουδαίον του Σκοπελίτου, όστις και άφου επί πολλά έτη διαμεινη εις τά ξένα, επανερχόμενος εις την πατρίδα του, σκέπτεται και πράττει, ώσανεί ουδέποτε να έξήλθεν αυτής τούτων ένεκα και τά όλέθρια εκείνα διά την υγείαν και άνάπτυξιν του σώματος γυναικεικ ένδύματα δέν άπέβαλον εισέτι, ένφ πάντες οι εκείσε διατελείσαντες ιατροί, εις τό ένδυμα ώσεπιτοπολύ άποδιδούσιν την καταμαστιζουσαν, την θήλειαν ιδίως νεολαίαν, φθίσιν. "Ατυχώς οι Σκοπελίται, την προς πάντα νεωτερισμόν άντιπαθείαν των, εκεκτείνουσι και εις τον τρόπον της καλλιεργείας των άμπελωνων και έλαιώνων των, ως και εις την κατασκευην του φύσει εξαίρετου και ιστορικού οίνου των, προύκτος, όπερ και μόνον θά έξήρκει να διατρέψη έν εύφορίζ τους κατοίκους της νήσου, όψεποτε ή δέουσα προσοχή εις τε την καλλιεργείαν των άμπελων και την κατασκευην του οίνου καταβίλετο, όπως γίνεται εις την Θήραν, Κεφαλληνίαν, Λευκάδα και άλλα μέρη του Βασιλείου. Ό οίνος της Σκοπέλου, γνωστότατος εις τους αρχαίους χρόνους έφέρετο και εις Ρώμην ότε αυτη ήτο έν τή άκμή της, έγίνετο δέ χρήςις αυτού και εις τά πολυτελή εκείνα συμπόσια, διά τά όποια εκατομμύρια εδαπανώντο μέχρι δέ του 1874 όλόκληρος σχεδόν ή έσοδεία της νήσου, εις είκοσι περίπου χιλιάδας βαρελών άνερχομένη, μετεφέρετο εις Ρωσίαν και έξωδούετο εκεί, έκοτε όμως, ένεκα του έπιβληθέντος βαρέως φόρου εισαγωγής, έπαυσεν ή εις Ρωσίαν μεταφορά, παραμεινθέντων δέ και των άλλων, ήλαττώθη ή παραγωγή, μόλις άνερχομένη ήδη εις 7 — 8 χιλιάδας βαρελών, άφ' έτέρου όμως ηζήτησεν ή έλαιοπαραγωγή, υπερβαίνουσα ήδη έν εύφορίζ τας 300,000 οκάδας.

Οι Σκοπελίται είναι λιτοί, εύθυμοι και φιλόξενοι, προσήνεσι και αξιοπρεπέσι, Ικανοί και τιμωτάτοι ναυτικοί, καθόσον ουδέποτε Σκοπελίτης πλοίαρχος κατηγγέλη επί ναυταπήτη, μέχρι φανατισμού εύλαθείς περί τά θεία και άστυροτάτων ήθων, έξων δέ μέχρι της πολιτικής τους διαφθείρη, έν όμοιοις και άγχήν προς άλλήλους ως μία και μόνη οίκογένεια. Εύποροι πρότερον, ότε ή ίστοφόρος ναυτιλία ηκμαζεν, επτώχυναν ήδη, ότε αυτη κατεστράφη, όριστικώς επικρατησάσης της άτμοπλοίας, και μόνη ή βελτιώσις και αύξησης των προϊόντων της νήσου των, δυναται να τους σώσει από τον εκπατρισμόν πληθυσμόν έχει ή μόν πόλις της Σκοπέλου κατά την τελευταίαν άπογραφην παρόντας 4000 — και είναι έδρα του όμωνώμου δήμου, και πρωτεύουσα της όμωνώμου επαρχίας, ή δέ Γλώσσα 2000 — άποτελει ίδιον δήμον έχοντα έδραν τό χωρίον Πλατίνα εις τό όποιον παρκείνεται έσρα δύο, Κλήμα και Μαχαλάς. Οι κάτοικοι της Γλώσσης, ζώων άποκλειστικώς από τά προϊόντα της γης των, κυρίως τον οίνον και άπιδια, άτινα ταξιδεύοντες επί μικρών πλοιαρίων πωλοῦσιν οι ίδιοι. Η Γλώσσα παράγει προς τούτοις τζ περίφημα

είνενα πρόβατα, τῶν ὁποίων τὸ μαλλίον ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν μέταξαν, καὶ ἀτίνα τίκτουσι τρεῖς, τέσσαρες, ἔστιν ὅτε καὶ 5 ἀμνοὺς ἐκάστοτε. Παράγονται: ἐκείθεν πρὸς τούτους τὰ ζῆρα ἐκείνα καὶ ζῆνα δαμάσκηνα, τῶν ὁποίων ἡ νῆσος τῆς Σκοπέλου ἔχει τὸ προνόμιον τῆς παραγωγῆς, διότι οὐδαμῶς ἄλλοθι εὐδοκίμοισι, καὶ τῶν ὁποίων χρῆσιν μεγάλην κάμνουσιν οἱ Ἑβραῖοι τῆς Θεσσαλονίκης ἰδίας. Ὁλόκληρος ἡ νῆσος παράγει μέχρις 100, 000 ὀκάδων εἰς ἔτος εὐφορίας, ὧν τὰ 3/4 παράγει ὁ Δήμος Σκοπέλου. Ἡ Σκιάθος μὲ τὴν ὁμώνυμόν της πόλιν, ἔδραν τοῦ Δήμου, εἶνε μικροτέρα τῆς Σκοπέλου κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὸν πληθυσμόν, ὅστις ἀνέρχεται κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν εἰς 3000.—Ἐγνε εὐρύτατον καὶ ἀσφαλέστατον λιμένα, ἐνῶ δὲ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἡ ἱστοφόρος ναυτιλία κατέπεσεν, ἐν Σκιάθῳ ἀπ' ἐναντίας κατὰ τὰ τελευταία ταῦτα ἔτη ἔλαβε μεγάλην ἐπέδου, ὁ λόγος δὲ τοῦ φαινομένου τούτου εἶνε εὐνόητος, οἱ Σκιάθιοι συνεταίριζονταν ἀνά 2, 3, ἢ καὶ περισσότεροι προσλαμβάνουσιν ἐπὶ τῶν πλοίων τοὺς συγγενεῖς των ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, μὲ μερίδιον καὶ ὄχι μὲ μισθόν, ζῶσι μετὰ μεγίστης οἰκονομίας καὶ αὐτοὶ καὶ αἱ οἰκογένειαι των, καὶ τὸ σπουδαιότερον γνωρίζουσι νὰ λύσωσι συμβιβαστικῶς τὰς διαφορὰς των χωρὶς νὰ προσφεύγωσιν εἰς τὰ δικαστήρια: τούτων ἕνεκα τὸ ναυτικὸν τῆς Σκιάθου, τὸ ὅποιον ἦτο τῶς κατώτερον τῆς τε Σκοπέλου καὶ τῆς Ν. Μιζέλης, ἦδη ἀριθμεῖται περὶ τὰ 40 πλοῖα, ἀδιακόπως δὲ ναυπηγούνται νέα τιοαυτά. Καὶ ἡ ἔλαιουφύταια νύδοκίμησεν ἀρκούντως ἐν Σκιάθῳ ἦδη παράγει ἐν εὐφορίᾳ πλέον τῶν 300,000 ὀκάδων, καθυστερεῖ ὅμως τῆς Σκοπέλου ὡς πρὸς τὸν οἶνον, παράγουσα ἐλάχιστον ποσόν, τὸ πλεῖστον τοῦ ὁποίου εἶνε τὸ περίφημον μωσχάτον, ὁ Ἀνθοσμίας τῶν ἀρχαίων, ἡ ποιότης τοῦ ὁποίου καθ' ἡμέρας εἶνε πολὺ ἀνωτέρα παντὸς ἄλλου ἐν Ἑλλάδι παραγομένου μωσχάτου: δὲν παράγει δὲ σχεδὸν διόλου ὀπώρας τὰς ὁποίας ἐκ Σκοπέλου προμηθεύεται. Οἱ Σκιάθιοι ἐπέδωκαν πλεόν τῶν Σκοπελιτῶν εἰς τὰ γράμματα καὶ ἀριθμοῦσι πλείους τούτων ἐπιστήμονας: ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα εἶνε σχεδὸν ὅμοιοι πρὸς τοὺς Σκοπελίτας, ἐργατικώτεροι ὅμως ἐκείνων, καὶ ἐπιχειρηματικώτεροι. Τὸ ἔδαφος τῆς νήσου των εἶνε εὐφορῶτερον τῆς Σκοπέλου, τὸ κλίμα της ὁμοῦς ὄχι τόσο ἐυκραεῖς, ὡς ἐκείνης. Φαίνεται ὅτι κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἠλαττοῦτο πολὺ τῆς Πεπερήθου ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν, διότι κατὰ τοὺς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἀνακαλυφθέντες πίνακες τῶν εἰσφορῶν τῶν συμμάχων πρὸς τὰς Ἀθῆνας, ἡ μὲν Πεπερήθος εἰσέφερεν ἰκανὰ σχετικῶς τέλαντα, ἡ δὲ Σκιάθος ὀλίγιστα. Ἐπὶ τῆς νήσου ὑπάρχει ἡ πλουσιωτάτη Μονὴ τῆς Εὐαγγελιστρίας, εἰς ἣν εἶνε ἀφιερωμένη ἡ πρὸ τοῦ λιμένος τῆς Σκιάθου νησίς Τσουγγριάς, τὸ πάλαι Παχίαια, ἰσως διὰ τὴν εὐφορίαν τῆς γῆς της, ἣν μέχρι τοῦδε διετήρησεν. Ἡ πόλις τῆς Σκιάθου στερεῖται ὕδατος, ὑδρευομένη νῦν ἀπὸ τὸ ὑπάρχον ἐν

καὶ μόνον φρέαρ ὕδωρ ὑφάλμυρον καὶ δύσπεπτον, ἐνῶ διὰ δαπάνης 30 μέχρι 40,000 δραχμῶν θὰ ἠδύνατο νὰ μεταφερθῆ εἰς τὴν πόλιν ὕδωρ ἄφρονον καὶ καλόν, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι δὲν θὰ βραδύνωμεν νὰ τὸ ἰδῶμεν. Ἡ νῆσος Ἰκός, ἡ νῦν κακῶς λεγομένη Ἀλόνησος, ἔχει ἐν καὶ μόνον χωρίον, Ἀλόνησον καὶ τοῦτο λεγόμενον, καὶ ἔδραν τοῦ ὁμωνύμου δήμου, ὅστις εἶνε ὁ μικρότερος δήμος τοῦ Κράτους ἀριθμῶν μόνον 500 ψυχάς. Οἱ Ἀλόνησιοι ζῶσιν ἀνέτως ἐκ τῆς κτηνοτροφίας, ἣν ἀνάκθεν ἐξήσκουν, καὶ τῆς γεωργίας, εἰς ἣν τελευταῖον ἐπεδόθησαν. Κύριον τῆς νήσου προϊόν εἶνε ὁ τυρὸς, ὅστις ἀν καὶ ἐκ γάλακτος αἰγῶν κατασκευαζόμενος, εἶνε παχύρροπος καὶ νόστιμος. Ἐξήγονται δὲ καὶ τράγοι καὶ ἐρίφια χρησιμεύοντες εἰς τροφήν τῶν πέριξ νήσων. Ἐπὶ τῆς νήσου ὑπάρχει γένος τι ἵππων μικροτάτου ἀναστήματος, λιαν ζωηρῶν καὶ ἐχόντων τὰς ἀναλογίας τῶν Ἀραβικῶν ἵππων. Ἡ Κυρία Παναγία λεγομένη ἐρημόνησος, ἔχουσα ἀσφαλέστατον καὶ εὐρύν λιμένα, τὸν Πλανήτην καλοῦμενον, ἠδύνατο κάλλιστα νὰ κατοικήθῃ ἀπὸ ναυτικούς καὶ ἄλλους, ἀν ἡ Κυβέρνησις ἐφροντίζετο περὶ τούτου: ἡ θέσις της εἶνε λιαν ἐπικαιρὰ καὶ τὸ ἔδαφος της ἀρκούντως εὐφορον φρονούμεν περὶ αὐτῆς ὅτι εἶνε ἡ ἀρχαία Νέα τῇ Ἀθηνᾷ ἀφιερωμένη, διότι ὀλόκληρος ἡ νῆσος σκεπάζεται ἀπὸ ἀγριελιάς ἐχούσας τὴν ἀνάπτυξιν ἐξημερωμένων ἐλαιοδένδρων, ἔχην δὲ τεχνισμῶν (πιζούλες) περὶ αὐτὰς μαρτυροῦσιν, ὅτι ἐκαλλιεργήθησαν ποτέ, καὶ κατόπι ἐπὶ αἰῶνας, ἐγκαταλειφθεῖσαι, ἐξηγηρώθησαν καὶ πάλιν. Ἡ προσάρτησις τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὠφέλησεν ἀρκετὰ τὴν ἐπαρχίαν Σκοπέλου, διευκολύνουσα τὴν μετὰ τοῦ Βόλου ἐπικοινωνίαν, ἐνθα οἱ νησιῶται φέρουσιν ὡςπεποπολὺ τὰ προϊόντα των πρὸς πώλησιν, ἀγοράζοντες ἐντεῦθεν ἄλευρον καὶ ἄλλα τρόφιμα καὶ ἐμπορεύματα: ὑπαχθῆσα τελευταῖον δικαστικῶς εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πρωτοδικείου Βόλου, ὅπερ εἶνε τὸ ἐγγύτερον καὶ μᾶλλον εὐπροσέλαστον τῇ ἐπαρχίᾳ, ἐλπίζεται ὅτι ταχέως θὰ ἀποτελέσῃ καὶ διοικητικῶς μέρος νομοχώρας, ἀποτελουμένης ἐξ αὐτῆς ταύτης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν Βόλου καὶ Ἀρμουροῦ, οὕτω δὲ ἐντελῶς ἀπαλλαγῆσονται οἱ κάτοικοι της, τῆς εἰς Χαλκίδα μεταβάσεως, ἀπεχθοῦσι αὐτοῖς ἕνεκα τῆς ἀποστάσεως καὶ τῆς ἐλλείψεως μέσων συγκοινωνίας, ἐν γένει δὲ θὰ βελτιωθῆ ἡ τύχη τῆς ἐπαρχίας, καθόσον ἕνεκα τῆς γεωγραφίας, τῆς ἀναλογίας τοῦ πληθυσμοῦ, καὶ τῶν ἀρχαίων πρὸς τοὺς Πηλοπόννησος ἀσχεσιῶν των, θὰ δύναται καὶ αὕτη ν' ἀντιπροσωπεύηται δι' ἰδίον βουλευτοῦ εἰς τὸ Κοινοβούλιον, τοῦθ' ὅπερ οὐδέποτε νὰ ἐλπίσωσι δύνανται, ἐφ' ὅσον ὑπάγονται διοικητικῶς εἰς τὴν Εὐβοίαν, ὑφίσταται δὲ ἡ εὐρεῖα λεγομένη περιφέρεια.

K. Z. LIBANOS

Ἡ Σκιάθος ὀνομασθῆ οὕτω διότι οἱ ἀρχαῖοι ἐφρόνουν, ὅτι μέχρι αὐτῆς ἐξενεῖτο ἡ σκιά τοῦ Ἄθου.

Ο ΛΙΘΙΝΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Ἡ δραματικὸς τύπος τοῦ δὸν Ζουάν, ἀνεφάνη τὸ πρῶτον ἐν τῇ Ἰσπανικῇ φιλολογίᾳ καὶ κυρίως ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ Λόπε δὲ Βέγα (1562—1635) «Τὸ χρῆμα ἀντικαθιστᾷ τὴν ἀξίαν». Ἐν τῇ κωμῳδίᾳ αὐτῇ, ὑπάρχουσιν καὶ τινες λεπτομέρειαι (ὡς—νότις περὶ τοῦ περιπατοῦντος λιθίνου ἀγάλματος), ἐκ τῶν ὁποίων ἀκολούθως ἐξηκουρήθη ἡ ἀπαρμειώσις ὑπόθεσις ἀπάντων τῶν «Ἄδν Ζουάν» τοῦ κῆρυ. Τὸ πρῶτον δράμα, ὅπερ περιεῖχε καθ' ὅλοκληρίαν τὸν τύπον τοῦτον, αὐτοχρόνως δὲ καθώρισε τὰς χαρακτηριστικώτερας αὐτοῦ γραμμάς, ἀνήκει εἰς τὸν σύγγραφον τοῦ Λόπε δὲ Βέγα, ἐπίσης Ἰσπανὸν δραματογράφον, Τίρσο δὲ Μολίνα (Γαβριὴλ Τελές). Φέρει δὲ τίτλον ἡ κωμῳδία αὕτη «El Burlador de Sevilla y Convidado de piedra». Περὶ τοῦ Ἄδν Ζουάν, ὑπᾶρχον τότε δύο παραδόσεις. Κατὰ τὴν πρώτην, ὁ Ἄδν Ζουάν Τενόριο, ἐπιφανὴς αὐλικὸς, ἀπήγαγε τὴν θυγατέρα τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σεβίλλης, ἐφρόνευσεν αὐτὸν ἐν μοναχίᾳ καὶ ὕβρισε τὸν τάφον του. Ὁ ἀνδρὶς τοῦ Διοικητοῦ, παρῆρσεν αὐτὸν εἰς τὸν Ἄδην. Ἡ παράδοσις ἀναφέρει μάλιστα καὶ τὸν ναὸν, ἐνθα ὑφύσθη ὁ ἀνδρὶς τοῦ Διοικητοῦ, καὶ ὅπου ὁ Ἄδν Ζουάν κατακρηνησθῆ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ ὑπόγειον—κυρίως δὲ ὁ ναὸς οὗτος, ἦτο μόνῃ Φραγκισκανῶν ἐν Μαδρίτη. Τὴν ἐξήρατιν τοῦ ἱστορικοῦ Ἄδν Ζουάν Τενόριο, ἀπέδιδον ἄλλως τε εἰς τοὺς μοναχοὺς τῆς μονῆς ταύτης, ὅτι οὗτοι ὄφθην ἀπέκτεινον αὐτόν, καὶ πρὸς ἀποκρυψίν τοῦ ἐγγλήματός των, ἐπλάσαν τὴν περὶ τοῦ ἀνδριάντος παράδοσιν. Κατὰ τὴν δευτέραν παράδοσιν, ὁ Ἄδν Ζουάν, καταγόμενος ἐκ τοῦ ἐνδοῦ γένους τῶν Μοράν, ἐπώλησε τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν διάβολον, ὃν κατήργησε ποτε εἰς τῶν προγόνων του. Εἰς τὸν ἥρωά του ὁ Τίρσο δὲ Μολίνα, συνεκέντρωσε τὰς εἰς τὸν δὸν Ζουάν, ἐν ἀμφατέρας ταῖς παραδόσεις, ἀποδομέναις γραμμάς. Ὁ Ἄδν Ζουάν του, περιφανὴς αὐλικὸς καὶ τολμηρὸς τυχοδιώκτης ἐκ φύσεως, ἀχαλίνωτος εἰς τὰ πρὸς τὰς γυναῖκας πάθη του, προθύμως νὰ θυσίη εἰς τὰς ἰδιοτρόπους ὁρμὰς του τὰ πάντα, τιμὴν, εὐτυχίαν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων. Ἀναζητεῖ ἔρωτικά τρόπαια μετ' ἀδρηγῶν βουλιμίας, καὶ δὲν φοβεῖται τὴν τιμωρίαν τοῦ οὐρανοῦ, φρονῶν, ὅτι καὶ ἂν ἐπιβῆ αὕτη, ἀπέγει πολὺ μακρὰν. Κατόπι τοῦ «el Burlador de Sevilla» πλείστα ἄλλα δράματα καὶ ποιήματα ἐγράφησαν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑπόθεσεως. Τὰ γνωστότερα τούτων εἰσίν, «ὁ Ἄδν Ζουάν», κωμῳδία τοῦ Μολιέρου, καὶ «ὁ Ἄδν Ζουάν», ποιήμα τοῦ Βύρωνος, λαβόντος ἄλλως τε, μόνον τὸν γενικὸν τύπον τοῦ Ἄδν-Ζουάν καὶ οὐχὶ τὴν σχετικὴν αὐτῶ ὑπόθεσιν. Ὁ Μολιέρου ἐν τῷ Ἄδν-Ζουάν του, περιέγραψε τὸν σύγγραφον αὐτῶ εὐγενῆ, δευτέρας τάξεως, καὶ ἀπέδωκεν εἰς τὸν τύπον τοῦτον χαρακτῆρας τινὰς ἀγρεσιότητος. Ὁ ἥρωας του εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ χαρεντιζήται πρὸς τοὺς πιστωτάς του: ὑποπίπτει εἰς πανουργίας καὶ ὑπεκρυγὰς, καὶ ἐνίοτε, ἂν οὐχὶ ἀπ' εὐθείας γελοῖος, λαμβάνει ὁμοῦ μέρος εἰς κωμικὰς σκηνάς, διαδραματίζων ἀρκούντως ἀόριστον πρόσωπον. Ἡ πλοκὴ τοῦ ἔργου τοῦ Μολιέρου, εἶνε διάφορος τῆς τοῦ Τίρσο δὲ Μολίνα, διάφορον δὲ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ του καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Διοικητοῦ. Κατὰ τὸν Τίρσο δὲ Μολίνα, ὁ Ἄδν-Ζουάν προσκαλεῖ τὸν ἀνδριάντα εἰς δεῖπνον παρ' αὐτῶ. Προσέρχεται οὗτος, καὶ ὁ Καταλιῶν, θεράπων τοῦ Ἄδν Ζουάν, κατ' ἀρχὰς φοβεῖται, ἀκολούθως δὲ, ἐνθαρρυνθεῖς, ἀρτῆται γλευζῶν καὶ ἐρωτῶν αὐτόν, ἀν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν πληρόνεται οἱ ποιηταὶ διὰ τοὺς στίχους των, ἀν ὑπάρχουν ἐκεῖ καπηλεῖα κ. λ. Ὁ ἀνδρὶς προσκαλεῖ τὸν Ἄδν Ζουάν εἰς δεῖπνον παρ' αὐτῶ, τῷ παραθέτει ἐδίσματα ἀπὸ ἀρεῖας καὶ σαύρας, ἀντὶ οἴνου ὅσος καὶ ἐν τέλει τοῦ δεῖπνου συναναρπίζονται. Κατὰ τὸν Τίρσο δὲ Μολίνα, οὗτος

οὐδὲως διαδραματίζει πρόσωπον τυφλῆς μοίρας, ἐμποδίζουσα τὸ κακούργημα, οὐτινος ἐπίση ἡ τιμωρία. Τούναντιον ἐκδικεῖται τὸν Ἄδν Ζουάν διὰ τὴν προσβολὴν ἣν ἔκαμεν εἰς τὸν Διοικητὴν, καὶ ἐν γένει λιαν ἐπενθυμίζει τὸν ζῶντα ἄνθρωπον: συνδιαλέγεται, ἀποκρίνεται εἰς τὰ εὐφυλογήματα τοῦ Καταλιῶν, ἐκδηλοῖ ἀμφιβολίας καὶ, ὡς ἄποῦς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου μας, ἀγνοεῖ τὸ μέλλον. Κατὰ τὸν Μολιέρου, ὁ ἀνδρὶς προσκαλεῖ ὡσαύτως τὸν Ἄδν Ζουάν εἰς δεῖπνον, ἀλλ' ὁ μοιάζει ἤδη μᾶλλον πρὸς μάντιν, ὡς καταφαίνεται καὶ παρὰ τῷ Πουσκιν. Κατὰ τὸν τελευταῖον τούτων, ὁ ἀνδρὶς δὲν ἀνταλλάσσει μετὰ τοῦ Ἄδν Ζουάν προσκλήσεις εἰς δεῖπνα, καὶ δὲν καταφεύγει εἰς γελοῖας συνδιαλέξεις. Ἀναφαίνεται μόνον καὶ μόνον ὅπως ἀπαγγεῖλη κατὰ τοῦ Ἄδν Ζουάν τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐπιαρμένης, καὶ ἐν τούτῳ περιορίζεται ἅπασι ἡ δράσις. Ἡ σκηνὴ τῆς προσκλήσεως τοῦ ἀνδριάντος ὑπὸ τοῦ Ἄδν Ζουάν, κατὰ τὸν Μολιέρου, εἶνε ἄλλοιᾳ ἐκείνης τοῦ Τίρσο δὲ Μολίνα, καθ' ὃν, ὁ Ἄδν Ζουάν, προσκαλεῖ παρ' αὐτῶ τὸν ἀνδριάντα, κινούμενος ἐκ τῆς ὑπ' αὐτὸν ἐπιγραφῆς: «Ὁ ἀξιώτερος τῶν εὐγενῶν ἀναμένει ἐνταῦθα τὴν κατὰ τοῦ προδότη τοῦ τιμωρίαν τοῦ Θεοῦ». Ὁ ἀνδρὶς μετὰ τὴν πρόσκλησιν ταύτην ἱσταται ἀκίνητος. Ὁ Πουσκιν ἐν τῷ «Λιθινῷ ἐπισκέπτῃ» αὐτοῦ, ὀλοκληρον σκεδὸν τὴν σκηνὴν τῆς προσκλήσεως παρέλαβεν ἐκ τοῦ Μολιέρου, ἔλλα τούτο ἦτο καὶ τὸ τελευταῖον, ὅπερ ἠρανήσθη ἀπ' εὐθείας παρὰ τῶν προγενεστέρων αὐτοῦ ποιητῶν.—Ἐν τῷ ἔργῳ του, κινᾷ αὐτῶ ἀπομένοναι μόνον, ἡ ὑπόθεσις καὶ τὸ κυριώτερον ἐλαττήριον τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ἄδν Ζουάν—ἡ ἐμπάθης αὐτοῦ πρὸς τὰς γυναῖκας καὶ τὸ κάλλος κλίσις, ἀλλ' εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπιπολαίου τούτου λάτρευος τοῦ ἠρωτοῦ, ὁ Πουσκιν ἔδωκε πολὺ λεπτὴν κομψότητα καὶ εὐγένειαν: τὸ πάθος καταλαμβάνει αὐτόν μετὰ τσαούτης ἐλακτικῆς δυνάμεως, εἶνε τοσοῦτον ἀνθρωπίνως ἀδύνατος ἐνώπιον αὐτῆς, ὥστε οὐχὶ μόνον δὲν διεγείρει τὴν ἀποστροφήν, ὡς ὁ Ἄδν Ζουάν τοῦ Τίρσο δὲ Μολίνα καὶ Μολιέρου, ἀλλ' ἀρσκει μάλιστα διὰ τοῦ εἰλικρινοῦς χαρακτῆρος του. Ἡ πλοκὴ τοῦ ἔργου, ὡς καὶ ἡ λύσις, ἀνήκει εἰς αὐτόν καὶ μόνον τὸν Πουσκιν.—

Leporello. O statua gentilissima del gran Commendatore... Ah, Padrone!... Don Giovanni

ΣΚΗΝΗ Α'

Νοῦ. Κοιμητήριον παρὰ τὴν Μαδρίτην. Ἄδν Ζουάν καὶ Λεπορέλλου. ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ. Ἐδῶ θὰ περιμένωμεν τὴν νύκτα. Οὐφ! καὶ τέλος, νὰ καὶ ἡ Μαδρίτη, ἤλθαμεν εἰς τοὺς γνωστούς μου δρόμους της θάτρεζομεν! Τὰ φρούτα καὶ μουστάκια μου, καλὰ ἂν κρύψω, τί φρονεῖς; θὰ μὲ γνωρίσουν, αἰ; Τὸν δὸν Ζουάν δὲν εἶνε πρᾶγμα δύσκολο κανεῖς νὰ τὸν γνωρίσῃ; ἕνας σὰν κι' αὐτόν, μὴ τέτοια ἄβυσσος! ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ. Καὶ ἄστετευσαι; Καὶ ποῖος θὰ μὲ γνωρίσῃ; Λεπορέλλου, ποῖος; ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ. Ὁ πρῶτος φύλακας, καμμιά Χιτάνα, ἡ κανένας ἀπ' τοὺς φίλους σου τοὺς παστρικούς μὲ πῖλον, μὲ μανδύαν καὶ μὲ τὸ σπαθὶ ἡ τὴν ἀμασγάλη του. ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ. Κι' ἂν μὲ γνωρίσουν τί; Ὁ βασιλεὺς νὰ μὴ μοῦ τύχῃ ἄλλως τε ἐδῶ κανένα ἄλλον δὲν φοβοῦμ' ἐγῶ.

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ. Καὶ αὐριοὺς εὐθὺς θὰ μάθῃ ὁ βασιλεὺς πῶς ἀπ' τὴν ἐξορίαν ἤλθε ὁ δὸν Ζουάν, καὶ ἐν γένει λιαν ἐπενθυμίζει τὸν ζῶντα ἄνθρωπον: συνδιαλέγεται, ἀποκρίνεται εἰς τὰ εὐφυλογήματα τοῦ Καταλιῶν, ἐκδηλοῖ ἀμφιβολίας καὶ, ὡς ἄποῦς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου μας, ἀγνοεῖ τὸ μέλλον. Κατὰ τὸν Μολιέρου, ὁ ἀνδρὶς προσκαλεῖ ὡσαύτως τὸν Ἄδν Ζουάν εἰς δεῖπνον, ἀλλ' ὁ μοιάζει ἤδη μᾶλλον πρὸς μάντιν, ὡς καταφαίνεται καὶ παρὰ τῷ Πουσκιν. Κατὰ τὸν τελευταῖον τούτων, ὁ ἀνδρὶς δὲν ἀνταλλάσσει μετὰ τοῦ Ἄδν Ζουάν προσκλήσεις εἰς δεῖπνα, καὶ δὲν καταφεύγει εἰς γελοῖας συνδιαλέξεις. Ἀναφαίνεται μόνον καὶ μόνον ὅπως ἀπαγγεῖλη κατὰ τοῦ Ἄδν Ζουάν τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐπιαρμένης, καὶ ἐν τούτῳ περιορίζεται ἅπασι ἡ δράσις. Ἡ σκηνὴ τῆς προσκλήσεως τοῦ ἀνδριάντος ὑπὸ τοῦ Ἄδν Ζουάν, κατὰ τὸν Μολιέρου, εἶνε ἄλλοιᾳ ἐκείνης τοῦ Τίρσο δὲ Μολίνα, καθ' ὃν, ὁ Ἄδν Ζουάν, προσκαλεῖ παρ' αὐτῶ τὸν ἀνδριάντα, κινούμενος ἐκ τῆς ὑπ' αὐτὸν ἐπιγραφῆς: «Ὁ ἀξιώτερος τῶν εὐγενῶν ἀναμένει ἐνταῦθα τὴν κατὰ τοῦ προδότη τοῦ τιμωρίαν τοῦ Θεοῦ». Ὁ ἀνδρὶς μετὰ τὴν πρόσκλησιν ταύτην ἱσταται ἀκίνητος. Ὁ Πουσκιν ἐν τῷ «Λιθινῷ ἐπισκέπτῃ» αὐτοῦ, ὀλοκληρον σκεδὸν τὴν σκηνὴν τῆς προσκλήσεως παρέλαβεν ἐκ τοῦ Μολιέρου, ἔλλα τούτο ἦτο καὶ τὸ τελευταῖον, ὅπερ ἠρανήσθη ἀπ' εὐθείας παρὰ τῶν προγενεστέρων αὐτοῦ ποιητῶν.—Ἐν τῷ ἔργῳ του, κινᾷ αὐτῶ ἀπομένοναι μόνον, ἡ ὑπόθεσις καὶ τὸ κυριώτερον ἐλαττήριον τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ἄδν Ζουάν—ἡ ἐμπάθης αὐτοῦ πρὸς τὰς γυναῖκας καὶ τὸ κάλλος κλίσις, ἀλλ' εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπιπολαίου τούτου λάτρευος τοῦ ἠρωτοῦ, ὁ Πουσκιν ἔδωκε πολὺ λεπτὴν κομψότητα καὶ εὐγένειαν: τὸ πάθος καταλαμβάνει αὐτόν μετὰ τσαούτης ἐλακτικῆς δυνάμεως, εἶνε τοσοῦτον ἀνθρωπίνως ἀδύνατος ἐνώπιον αὐτῆς, ὥστε οὐχὶ μόνον δὲν διεγείρει τὴν ἀποστροφήν, ὡς ὁ Ἄδν Ζουάν τοῦ Τίρσο δὲ Μολίνα καὶ Μολιέρου, ἀλλ' ἀρσκει μάλιστα διὰ τοῦ εἰλικρινοῦς χαρακτῆρος του. Ἡ πλοκὴ τοῦ ἔργου, ὡς καὶ ἡ λύσις, ἀνήκει εἰς αὐτόν καὶ μόνον τὸν Πουσκιν.—

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ. Καὶ βέβαια!

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ. Καὶ τί τάχα; ὕστερ' ἀπ' αὐτὴν εὐρήκεις ἄλλαις. ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. Ἀληθῶς. ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ. Καὶ ζωὴν ἂν ἔχωμεν, θὰ ἔρῃς καὶ ἄλλαις. ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. Βέβαια. ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ. Καὶ τώρα ποῖαν θὰ ζητήσωμεν ἐδῶ; ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. Ὁ βέβαια τὴν Λαύραν! ἔς τὴν οἰκίαν της θὰ τρέξω κατ' εὐθείαν νὰ ἐμφανισθῶ. ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ. Ὁρατα! ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. Κατ' εὐθείαν, καὶ τὴν θύραν της θὰ κρούσω, κι' ἂν κανεῖς εὐρίσκειται ἐκεῖ, θὰ τοῦ εἶπῶ νὰ πῆσῃ ἀπ' τὸ παράθυρον. ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ. Ὁ, βέβαια. Διεσκεδάσαμεν καλὰ. Πολὺ ὀλιγο βλέπεις μὰς ἀνησυχῶν ἢ μακαρίτισσαις. Ποῖος εἶνε ποῦ ῥχεται; (Εἰσέρχεται μοναχός.) ΜΟΝΑΧΟΣ. Ἀμέσως ἔρχεται ἐδῶ. Ποῖος εἶν' ἐκεῖ; Οἱ ἄνθρωποι τῆς δόνας Ἄννας εἶσθε; αἰ; ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ. Ἄ, ὄχι, ὄχι, ἀφεντὰδες εἰμαστε καὶ κάμνομεν περίπατον ἐδῶ μαζὶ. ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. Καὶ ποῖον περιμένετε; ΜΟΝΑΧΟΣ. Ὁ γρήγορα θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν τάφον τοῦ συζύγου της ἡ δόνα Ἄννα. ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. Πῶς; Ἡ δόνα Ἄννα ποῖα, Δε-Σόλβα; Τοῦ Διοικητοῦ ἡ σύζυγος, αὐτόν ὅπου ἐφρόνευσε... δὲν ἐνθυμοῦμαι τίς. ΜΟΝΑΧΟΣ. Ὁ ἄθεος ὁ δὸν Ζουάν, ὁ ἄθλιος, ὁ ἀσυνειδήτος καὶ ὁ διαφθορεῖς. ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ. Ὁ! ἔτσι, αἰ; Ἡ φήμη του τοῦ δὸν Ζουάν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ μοναστήρια ἐφθασε: καὶ ἐγώμια τοῦ ψάλλον οἱ καλόγηροι. ΜΟΝΑΧΟΣ. Γνωστός σὰς εἶνε μήπως; ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ. Εἰς ἡμᾶς; Ποσῶς. Καὶ ποῦ νὰ εἶνε τώρα; ΜΟΝΑΧΟΣ. Δὲν εἶνε ἐδῶ. Ἐξόριστος, μακρὰν. ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ. Ὁ, δόξα σ' ὁ Θεός! Κι' ἀκόμη πλέον μακρὰν ἂν πήγαμε καλλίτερα θὰ ἦτον. Τέτοιους σὰν κι' αὐτόν διεφθαρμένους, ὄλους μέσα ἔς τὸ σακί τοὺς πρέπει καὶ ἔς τὴ θάλασσα. ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. Τί φλυαρεῖς;

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ
Σωπαίνετε: επίτηδες τὰ λέγω.
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Ίδω, λοιπόν, ἐτάφη ὁ Διοικητής;
ΜΟΝΑΧΟΣ
Ἐδῶ. Μνημεῖον τῶ ἀνέγειρεν αὐτῇ ἡ σύζυγός του, κ' ἐρχεται καὶ δέεται καὶ κλαίει καθ' ἡμέραν.
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Τί παράδοξος αὐτὴ ἡ χῆρα! Ὡ, καλὰ τὸ εἶπαν, ὁ μακαρίτης ὅτι τὴν ἐζήλευε τὴν δόνα Ἄννα καὶ κλειστὴν τὴν εἶχε. Ποῖός τὴν εἶδε ἀπὸ σᾶς; Ὡραία εἶνε; Πῶς;
ΜΟΝΑΧΟΣ
Ἡμᾶς τοὺς ἀναχωρητάς, ἡ καλλονὴ τῶν γυναικῶν δὲν πρέπει νὰ μαγεύῃ πλὴν, κακὸν τὸ ψεῦδος—καὶ ὁ ὅσιος αὐτὸς τὸ κἄλλος τῆς αὐτῆς δὲν δύναται νὰ μὴ ὁμολογήσῃ τὸ ἐξαίσιον.
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Νὰ ὁμιλήσω ἐπιθύμουν μετ' αὐτῆς.
ΜΟΝΑΧΟΣ
Ἡ δόνα Ἄννα μετ' ἀνδρὸς δὲν ὁμιλεῖ.
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Καὶ μετ' ὁμῶν, ὦ πάτερ μου;
ΜΟΝΑΧΟΣ
Ὡ, μετ' ἑμοῦ
Τὸ πρᾶγμα διαφέρει—εἶμαι μοναχός. Ἴδου τὴν
(εἰσέρχεται ἡ δόνα Ἄννα)
ΔΟΝΝΑ ΑΝΝΑ
Πάτερ μου, ἀνοίξατε.
ΜΟΝΑΧΟΣ
Εὐθύς,
σενιόρα· σᾶς ἀνέμενον. Ἐλάτε.
(ἡ δόνα Ἄννα ἀκολουθεῖ τὸν μοναχόν.)
ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ
Πῶς
σᾶς φαίνεται;
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Μ' αὐτὸ τὸ μαῦρο κάλλυμμα τῆς χῆρας ποῦ φορεῖ, δὲν φαίνεται καλὰ τὴν πτέρναν τὴν λεπτὴν τῆς εἶδα μόνον.
ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ
Αἰ,
ἀρκεῖ καὶ τοῦτο, ἡ δὲ φαντασία σας ἄς ζωγραφίσῃ τὰ ὑπόλοιπα· αὐτὴ καὶ ἀπὸ ζωγράφου εἶνε ἰκανώτερη. Τὸ ἴδιο εἶνε ἂν ἀρχίσῃ ἀπ' τὰ μαλλιά ἢ ἀπ' τὰ πόδια.
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Λεπορέλλε, ἄκουσον, θὰ γνωρισθῶ μαζύ της.
ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ (κατ' ἴδιαν)
Τοῦτο εἰπτε!
Ἀνάγκη ἦτο! Σκότωσε τὸν ἀνδρα τῆς, καὶ θέλει νὰ ἰδῇ πῶς κλαίει ἡ χῆρα του. Ἀδιάντροπε!
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Ἐνύκτωσεν ἐν τούτοις. Πρὶν μᾶς εὐρῆ ἡ σελήνη, τὴν σκοτίαν δὲ εἰς σέλας μεταβάλλῃ φωτεινόν, φρονῶ, εἰς τὴν Μαδρίτην πρέπει νὰ εἰσελθῶμεν.

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟΣ
Ὁ ἄρχων Ἰσπανός, ὡπὴν ληστής, τὸ φῶς τοῦ φεγγαρίου φοβεῖται, Παναγία μου! Ζωὴ κατηραμένη! Πότε θὰ ἀπαλλαγθῶ ἀπὸ αὐτόν! ἀλήθεια ἐθαρήθηκα.
ΣΚΗΝΗ Β'
Λοιπὸν, δεῖπνον παρὰ τῆς Λαύρας.
ΠΡΩΤΟΣ ΔΑΙΤΥΜΩΝ
Ὡ Λαύρα, σοὶ ὀρκίζομαι, οὐδέποτε μετὰ τσαούτης ἀκριβείας ἐπαίξεις! πῶσον πιστῶς τὸ μέρος σου ἐνόησες!
ΔΕΥΤΕΡΟΣ
Καὶ πῶς ἀνέπτυξες αὐτό! Τί δύναμις!
ΤΡΙΤΟΣ
Ὅποια τέχνη!
ΛΑΥΡΑ
Ναί, ναί, σήμερον ἐπέτυχε πᾶς λόγος, πᾶσα κίνησις. Ἐγώ, παρεδιδόμην εἰς τὴν ἐμπνευσίαν. Αἱ λέξεις ἔρρεον, ὡς ἂν ἔγιναν αὐτὰς οὐχὶ ἡ μνήμη ἡ δειλὴ καὶ ἀτολμος, ἀλλὰ αὐτὴ μου ἡ καρδιά...
ΠΡΩΤΟΣ
Ἀληθῶς.
Ἄλλὰ καὶ τῶρ' ἀκόμη ἐξαστράπτουσιν οἱ ὀφθαλμοί σου, Λαύρα, καὶ φλογίζονται αἱ παρειά σου—καὶ δὲν ἐξαλείφεται ἡ ἔκστασις· ὦ μὴν ἀπίστης, ἄκουσον, νὰ ψυχρανθῇ ἀνωφελῶς, καὶ ψάλλε μας, ὦ Λαύρα, ψάλλε κατὰ.
ΛΑΥΡΑ
Τὴν κιθάραν μου.
(ᾄδει).
ΠΑΝΤΕΣ
Ὡ! εὐγε! ἀπαράμιλλον, θαυμάσιον!
ΠΡΩΤΟΣ
Εὐχαριστοῦμεν, γόνισσα! ἐμάγευσας ἡμᾶς. Ἀφ' ὅλας τῆς ζωῆς τὰς ἡδονάς, μετὰ τὸν ἔρωτα, αὐτὴ ἡ μουσικὴ τὰ δευτέραια εἶχε πάντοτε, ἀλλὰ ὁ ἔρωσ μὴ δὲν εἶνε μελωδία... ἰδὲ ἰδὲ καὶ αὐτὸς ὁ Κάρλος, ὃν φιλοξενεῖς, συνεκινήθη, ὁ ἀγέρωχος ἀνὴρ!
ΔΕΥΤΕΡΟΣ
Ὅποιοι φθόγγοι! πῶση ἐν αὐτοῖς ψυχὴ! Καὶ τίνος εἶνε ἡ ποίησις;
ΛΑΥΡΑ
Τοῦ δὸν Ζουάν.
ΔΟΝ ΚΑΡΛΟΣ
Τί εἶπες; Πῶς; Τοῦ δὸν Ζουάν!;
ΛΑΥΡΑ
Ἐκεῖνος, ναί, ἐκεῖνος ὁ πιστός μου φίλος καὶ ἐραστής τοὺς στίχους ἔγραψε.
ΚΑΡΛΟΣ
Πῶς, πῶς; ὁ δὸν Ζουάν;
Ὁ φίλος σου—ὁ βδελυρός, ὁ ἄθεος· καὶ σὺ ἡ βλάξ!
ΛΑΥΡΑ
Μὴ ἴσως παρεφρόνησας!
Ἀμέσως διατάσσω καὶ σὲ σφάζουσιν οἱ δούλοι μου, καὶ ἄς εἶσαι ἄρχων Ἰσπανός.
ΔΟΝ ΚΑΡΛΟΣ (ἐγείρεται).
Προσκαλεσέ τους!

ΠΡΩΤΟΣ
Παῦσε, Λαύρα, σίγησον!
Δὸν Κάρλε, μὴ ὀργίζεσαι, σιώπησον, παρεξέτράπη...
ΛΑΥΡΑ
Πῶς;... Διότι ὁ δὸν Ζουάν τιμῶς, εἰς μονομαχίαν ἐντιμὸν ἐφόνευσεν τὸν ἀδελφόν σου; ἀληθῶς τί κρίμα νὰ μὴν εἶν' αὐτός.
ΔΟΝ ΚΑΡΛΟΣ
Εἶμαι μαρῶς δὲν τοιαῦτα νὰ ὀργίζομαι.
ΛΑΥΡΑ
Ἄ. Ἄ!
Καὶ σὺ αὐτὸς τ' ὀμολογεῖς, ὅτ' εἶσαι βλάξ—λοιπὸν ἄς συμφιλιωθῶμεν.
ΔΟΝ ΚΑΡΛΟΣ
Ἡμῶν, Συγγνώμην, Λαύρα! πλὴν τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν δύναμ' ἀπαθῶς ν' ἀκούσω.
ΛΑΥΡΑ
Καὶ ἐγὼ μὴ πταίω τάχα, ἂν τὸ ὄνομα αὐτὸ ἴσως τὴν γλώσσαν ἐχω ἀενάως;
Εἰς ΣΥΝΔΑΙΤΥΜΩΝ
Καὶ λοιπὸν, ὦ Λαύρα, εἰς ἀπόδειξιν, ὅτι ποσῶς δὲν εἶσαι θυμωμένη, ψάλλε, ψάλλε μας ἀκόμη!
ΛΑΥΡΑ
Ναί, ἀποχαιριστήριον: Καίρος, ἤδη ἐνύκτωσεν! Τί θέλετε νὰ ψάλλω; Ἄ! ἀκούσατε.
ΠΑΝΤΕΣ
Ἀμίμητον!
ΛΑΥΡΑ
Καληνύκτα, χαίρετε λοιπόν.
(Ἐξέρχονται. Ἡ Λαύρα κρατεῖ τὸν δὸν Κάρλον.)
ΛΑΥΡΑ
Καὶ σὺ, κακὴ νὰ μείνης. Σὺ μοῦ ἤρρεσες: Τὸν δὸν Ζουάν μ' ἐνθύμισες, ἐκείνον, ναί, ὅπταν πρὸ μικροῦ σκληρῶς μ' ἐξύβρισας καὶ ἔτριξες τοὺς ὀδόντας.
ΔΟΝ ΚΑΡΛΟΣ
Πῶσον εὐτυχῆς ἐκεῖνος εἶνε! Σὺ δὲ τὸν ἠγάπησες; (ἡ Λαύρα ποιεῖ σημεῖον καταφατικόν)
Πολύ;
ΛΑΥΡΑ
Πολύ!
ΔΟΝ ΚΑΡΛΟΣ
Καὶ σήμερον τὸν ἀγαπᾶς;
ΛΑΥΡΑ
Πῶς, τώρα; ὄχι, ὄχι, δὲν τὸν ἀγαπῶ. Δὲν δύναμαι νὰ ἀγαπήσω δύο· νῦν τὸν Κάρλον μόνον ἀγαπῶ, μόνον αὐτόν.
Εἰπέ μου, ποῖα εἶνε ἡ ἡλικία σου, ὦ Λαύρα;
ΛΑΥΡΑ
Ἄγω τὸ δέκατον ὄγδοον.
ΔΟΝ ΚΑΡΛΟΣ
Ὡ, νέα εἶσαι Λαύρα, καὶ ἡ νεότης σου θὰ διαρκέσῃ ἀκόμη ἔτη πέντε—ἔξ.
Ἀκόμη ἔτη ἔξ, τριγύρω σου αὐτοὶ

ὅτι σὲ περικυκλοῦσι, τὰς θωπιείας τῶν τὰ δῶρα, τὴν λατρίαν τῶν προστρέποντες, καὶ μετὰ τὰ ἄσπρα τῶν τὰ νυκτερινὰ θὰ τέρπεσαι τὴν νύκτα δ' ἐξ αἰτίας σου ἀλλήλους θὰ φρονέουν εἰς τὰς ἀγυῖας. Ἄλλ' ὅταν, Λαύρα μου, παρήλθῃ ὁ καιρός, ὅπταν ἀπολέσωσιν οἱ ὀφθαλμοὶ τὴν λάμψιν τῶν, τὰ βλέφαρα ρυτιδωθῶν καὶ μαρνανθῶσιν, ὅταν εἰς τὴν κόμην σου λευκαὶ ἀναφανῶσιν τρίχες καὶ ἔξασφα, σ' ἀποκαλέσουσιν γραϊάν, τότε—τί θὰ εἴπῃς;
ΛΑΥΡΑ
Αἰ, τότε... ἀλλὰ διατὶ περὶ αὐτῶν σκεπτόμεθα; πρὸς τί ἡ συνδιάλεξις αὐτῆ; Ἡ μήπως πάντοτε ἔχεις τὰς αὐτὰς ἰδέας; Τὸν ἐξώστην ἐλα ἀνοίξε.
Ὅποια νηνεμία! οὐδ' ἐλάχιστον κινεῖται φύλλον· ἀναδίδεται ὁσμὴ δαφνῶν καὶ λεμονιάς· εἰς τὸ ἀμαυρὸν καὶ τὸ βαθύ τοῦ οὐρανοῦ, πλησιφεγγῆς ἀστράπτει ἡ σελήνη, καὶ οἱ φύλακες κραυγάζουσιν ἀδιακόπως ἀνοικτά!... ὦ Μακρὰν δὲ εἰς τοὺς Παρισίους, πρὸς βορρᾶν, ὁ οὐρανὸς μὲ νύμφη ἴσως καλύπτεται· ψυχρὰ βροχὴ θὰ πίπῃ καὶ ἄνεμος σφοδρὸς θὰ πνέῃ. Ἄλλὰ τί ἐνδιαφέρ' ἡμᾶς; Δὸν Κάρλε, ἄκουσον, τὸ θέλω, τ' ἀπαιτῶ νὰ μεδιάζης. Εὐγε!
ΔΟΝ ΚΑΡΛΟΣ
Δαίμον προσφίλης!
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ (κτυπῶν)
Αἰ, Λαύρα!
ΛΑΥΡΑ
Πῶς εἶνε; Τίνος ἡ φωνή;
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Αἰ, ἀνοίξε!...
ΛΑΥΡΑ
Θεὸ μου!... εἶνε δυνατόν!... (ἀνοίγει τὴν θύραν, εἰσέρχεται ὁ δὸν Ζουάν.)
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Καλὴν ἰσπέραν!
ΛΑΥΡΑ
Δὸν Ζουάν!
(ἡ Λαύρα ρίπτει εἰς τὸν τράχηλόν του.)
ΔΟΝ ΚΑΡΛΟΣ
Ὁ δὸν Ζουάν!...
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Ὡ Λαύρα μου φιλτάτη!... (τὴν ἀσπάζεται).
Τίς εἶνε ἐκεῖ;
ΔΟΝ ΚΑΡΛΟΣ
Ὁ Κάρλος, ὁ δὸν Κάρλος.
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Ἀπροσδόκητος συνάντησις! εἶμ' ὅλος-ὅλος αὐριον εἰς τὰς διαταγὰς σου...
ΔΟΝ ΚΑΡΛΟΣ
Ὁχι, σήμερον ἀμέσως!
ΛΑΥΡΑ
Ἄ, δὸν Κάρλε, παύσατε! ἰδῶ δὲν εἶνε δρόμος, εἶν' ὁ οἶκός μου. Ἐξέλθετ' ἀπ' ἐδῶ, παρακαλῶ!
ΔΟΝ ΚΑΡΛΟΣ (μὴ ἀκούων αὐτήν).
Λοιπὸν σᾶς περιμένω. Ἄλλ' ὡς βλέπω, ἔχετε Καὶ ξίφος σεις;
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Ἀποῦ δὲν ὑπομένετε, ὄριστε.
(μᾶχονται)

ΛΑΥΡΑ
Ἄ! Ἄ! Δὸν Ζουάν!... (ρίπτει ἐπὶ τῆς κλίνης. Ὁ δὸν Κάρλος πίπτει.)
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Ἐγέρθητι, ὦ Λαύρα, ἐτελείωσε.
ΛΑΥΡΑ
Τί εἶν' ἐκεῖ;
Τί, ἐφρονεῖθι; Εἰς τὸν οἶκόν μου! Περιφρημα! Καὶ τώρα, τί νὰ κᾶμω; ἀέθολο! τρελλέ! ποῦ θὰ τὸν ρίψω;
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Ἴσως εἶνε ζωντανός ἀκόμη.
ΛΑΥΡΑ
Μάλιστα, ἀκόμη ζωντανός!
Ἀναθεματισμένη, ἐλα κῦτταξε! εἰς τὴν καρδίαν κατ' εὐθείαν ἐπληξες—οὐτ' ἕνα δάκτυλο μακρὰν. Κ' εἰ τῆς πληγῆς δὲν ρεῖ αἷμα—να σοῦ πᾶ! !
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Ἀποῦ τὸ ἤθελεν ὁ ἴδιος, ἐγὼ τί πταίω;
ΛΑΥΡΑ
Πάντοτε ἀτάξιας, δὸν Ζουάν θὰ κἀμνης, πῶς ἀδύνατον! Καὶ πάντοτε χωρὶς νὰ πταίης... Τώρα πόθεν ἐρχεσαι; καὶ πότε ἦλθες;
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Μόλις ἦλθον πρὸ μικροῦ κρυφά: γνωρίζεις—δὲν με ἐσυγχώρησαν.
ΛΑΥΡΑ
Καὶ ἐνθυμήθης αὐθαρῆ τὴν Λαύραν σου; Δὲν τὸ πιστεύω. Πέρασες ἀπὸ ἐδῶ τυχαίως, καὶ ἦλθες νὰ με ἰδῇς.
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Ἄ, Λαύρα μου, ἐρώτησε τὸν Λεπορέλλον νὰ ἰδῇς. Ἄπ' ἐξω ἀπὸ τὴν πόλιν μένω, καὶ ἦλθα ἐδῶ εἰς τὴν Μαδρίτην, νὰ ἀναζητήσω σέ.
(τὴν φιλεῖ.)
ΛΑΥΡΑ
Αὐτόν, τί θὰ τὸν κᾶμωμεν, Ζουάν;
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Ἄ, ἀφες τον ἔως τὰ ζήμερώματα, ἀκόμη ἔχομεν καιρὸν. Τὸν πέρω ἐγὼ, εἰς τὸν μανδῦαν κάτω καὶ τὸν παραιτῶ ἴς τὸν δρόμον.
ΛΑΥΡΑ
Ἄλλὰ κῦτταξε καλὰ, κανεῖς μὴ σὲ παρατηρήσῃ. Τί καλὰ ποῦ ἀργήσῃς νὰ ἔλθῃς ἐν λεπτὸν ἀργά! οἱ φίλοι σου εἰδείνησαν ὅλοι ἐδῶ καὶ μόλις τώρα ἔφυγαν· ὀλίγου δεῖν νὰ τοὺς προφθάσῃς!
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Πρὸ πολλοῦ τὸν ἀγαπᾶς,
ὦ Λαύρα;
ΛΑΥΡΑ
Ποῖον; Τὴν παραληρέεις;
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Ποσῶς,
Καὶ τώρα, Λαύρα, εἰς τὴν ἀπουσίαν μου ποσᾶς με ἠπάτησες;
ΛΑΥΡΑ
Καὶ σὺ; καὶ σὺ;
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
Εἰπέ λοιπὸν... Καλὰ, τὰ λέμε ὑστερον.
(ἔπειτα ἡ Γ' σκηνή.)
Α. Γ. ΚΑΝΕΤΑΝΙΝΙΑΝ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
MRS CLEMENCE BLACK
Τὸ ΚΑΙΔΟΚΥΜΒΑΛΟΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ
Ἀεὶ ἡ γῆ μα
(τέλος)
Ἐλαφρῶς καὶ βῆμα πρὸς βῆμα, ὀδηγοῦμενος ὑπὸ ἀμυδρῶ φωτός, εἰσερχομένου διὰ τῆς ρωγμῆς τοῦ παραθύρου, ἀνεῦρε τὴν θύραν καὶ εὐθὺς ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβίδος. Τὴν ἔστρεψε μετ' ὑποκόφου τριγμοῦ, ὅστις ἀπήχησεν εἰς τὰ ὦτά του ὡς κεραυνός, καὶ ἡ θύρα... ἠνοιχθή. Ὀλιόθησεν ἔξω μετ' ἐκτάκτου ταχύτητος, καὶ ἀπεσῦρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁμνῶν μὴδέποτε εἰς τὸ εἶξῃς νὰ παραβιάσῃ τὸ τοῦ γείτονος.
Τὴν ἐπομένῃν ἔλαβε μίαν ἀπόφραξιν. Δὲν θὰ προέδιδε τὸν Σκῆπουθ εἰς τὰς ἀρχάς, ἀλλὰ θ' ἀπεπειρᾶτο νὰ ἰδῇ τὴν κυρίαν του, καὶ θὰ τῆ συνίστα ἐπ' ἀπειλῇ ἐκθέσεως, ὅτι τὸ μελετώμενον τῆς Πέμπτης κακούρηγμα, οἰονόηποτε κᾶν ἦτο, εἶδει νὰ ἐγκαταλειφθῇ.
Ἐξέκίνησε πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ καθηγητοῦ Δράyson, ὅστις θὰ τῷ ἐχορήγει ἴσως τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκογενείας τῆς.
Ὁ καθ. Δράyson ἦτο ἔξω, καὶ ἡ ἀδελφὴ του, αὐστηρὰ δέσποινα, ἣτις ἐκίει τὸν θαυμασμὸν τοῦ καθηγητοῦ Αἰρδθ, ὑπεδέχθη αὐτόν. Ἡ μίς Χῶλ ἦτο ἐπίσης παρούσα.
— Δύνασθε νὰ μ' ἐπιπτε, τὴν διεύθυνσιν οἰκογενείας τινὸς Καρόλλη, ἐὰν ἐνθυμοῦμαι καλῶς, ὀνομαζομένης, περὶ ἧς ὁμιλεῖ ὁ ἀδελφός σας προχθές—συγγενούς δὲ τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης καὶ Σκῆπουθ;
— Τῆς ἀτυχοῦς καὶ Σκῆπουθ! ἐπανελάθεν ἡ δεσποινὴς Δράyson. Εἶθε πολὺ εὐχόμενον, κύριε Αἰρδθ.—Ὁχι, δὲν γνωρίζω.
— Ἐγὼ τὴν ἔξυρω, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ἡ μίς Χῶλ. Κατοικοῦν εἰς τὴν ὁδὸν Βασιλείας ἀριθ. 15. Πλὴν δὲν εἶν' ἐκεῖ τώρα· ἀνεχώρησαν διὰ δεκαπέντε ἡμέρας.
— Δεκαπέντε! ἐφώνησεν ὁ καθηγητῆς ἐντροπῶς. Καὶ παρεδόθη εἰς βαθυτάτην ρέμβην, ὥστε μόλις ἀντελήφθη τῆς ἐλεύσεως ὑπηρετρίας παρὰ τὴν θύραν, προσκαλοῦσθς ἔξω τὴν μίς Δράyson διὰ τοῦ τυπικοῦ ἐκείνου: «Μπορᾶ νὰ σᾶς πῶ μίαν στιγμὴν»;
Τῆς θύρας κλεισθείσης, ἡ μίς Χῶλ ἠγέρθη, ἐπλησίασε τὸν καθηγητὴν καὶ μετὰ ταχεῖαν χαμηλὴν φωνήν:
— Κύριε Αἰρδθ, εἶπε, θέλετε μοι κᾶμῃ μίαν μεγάλην γάρην; Μοῦ ρίπτει τὸ γράμμα αὐτὸ (ἐγγειρίζουσα συγχρόνως ἐπιστολήν) εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, χωρὶς νὰ κυττάξῃτε τὴν διεύθυνσιν καὶ χωρὶς νὰ πῆτε εἰς κανεὶνὰ τε;
— Ἄλλὰ, φίλη μου, —εἶπε δειλῶς οὗτος—
— Εἶνε δὲν τὸν καὶ Ἀσλεῦ. Οὐτε νὰ τὸν ἰδῶ με ἀφίνουν, οὐτε γράμμα νὰ λάβω ἀπ' αὐτόν ἐπιτρέπουν. Ὡ, ἐφέρθησαν τόσον σκληρῶς πρὸς αὐτόν. Καὶ ἔξυρετε, —εἶπε ἔξυρετε, δόκτορ Αἰρδθ, δὲν εἶνε ἀξίος ὄλιον αὐτῶν.
Ἀκούσας τὸ ὄνομα Ἀσλεῦ ὁ καθηγητῆς ἐπράυνθη. Ὁ νέος Ἀσλεῦ ἦτο, ὡς ἐπίστευεν, ἰκανώτατος καὶ εὐλαπὴς νεανίας. Καὶ εὐρόσκετο ἐν τῇ παραμονῇ τοῦ ὑπερατλαντικοῦ ταξιδίου του, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν εἰς τὴν ἐ-

σχάτως διωρίσθη θέαν του. Τοῦτο, μόνον ἀποχαριστήριος ἐπιστολή θά ἦτο.

— Νά, ἔρχεται ἡ θεία μου, ἐπιθύρουν ἡ μίς Χῶλ.

Ἐπειτα τὴν χεῖρά του, ἔλαβε καὶ ἐκρυψε τὸ γράμμα. Ἐντὸς δύο λεπτῶν ἤρξατο νὰ μεταμειλῆται ἄλλ' ἡ μίς Δράβουον παρῆν ἐν τῷ δωματίῳ, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἐπιστολήν. Τὴν ἔριψε λοιπὸν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, χωρὶς νὰ ἰδῇ τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπανῆλθεν οἰκῶς, σκεπτόμενος τί ὄφειλε νὰ γράψῃ καὶ αὐτὸς τῇ κ. Σκήπουθ. Τῷ ἐχρεώσθη ὀλόκληρον τὸ ἀπόγευμα νὰ συντάξῃ ἐπιστολήν, ἥτις νὰ μὴ ἐνοχοποιῇ τινα, καὶ ἥτις συγχρόνως νὰ χρησιμεύῃ ὡς τελεσφόρος προειδοποίησις τοῦ ν' ἀπόσχη τοῦ μελετωμένου ἐγκλήματος. Ἡ ἐπιστολή ἐπὶ τέλους ἐγράφη καὶ ἐστάλη, νῦν δὲ δὲν εἶχε νὰ κάμῃ ἄλλο ἢ νὰ παρακολουθῇ τὰ ἀνωθεν βήματα τοῦ κ. Τζόνσον. Ὅτε τὸ σκότος ἐπέβη βαθῦ, ὁ κ. Τζόνσον ἐξῆλθε, καὶ ὁ καθηγητὴς, ἐπιλήθμων τῶν χθεσίων τρόμων καὶ τῆς ἀποφάσεως, ἦν τότε ἕκαμε, ἔσπευσε ν' ἀνέβῃ τὴν κλίμακα.

Πλὴν φεῦ! Ὁ κ. Τζόνσον εἶχε κλειδῶσθαι τὴν θύραν, συμπαραλαβὼν καὶ τὴν κλειδα. Ἡ περίστασις αὕτη ἦτο λίαν ὑποπτος. Τίς ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ, ὅποια ἀποκαλύψει ἦσαν κεκρυμμένοι ἐντὸς τοῦ κόλπου τοῦ φωνογράφου κλειδοκουβάλου;

Εἰς τοιαύτας σκέψεις ἦτο βεβουημένος ὁ καθηγητὴς, ὅτε ἡ κ. Λέστερ τῷ ἐκόμισε τὸ δαίτηνον. Ἐπὶ τοῦ δίσκου ἔκειτο ἐπιστολή ἀπευθυνομένη τῷ κ. Τζόνσον.

— Καὶ πῶς σὰς φαίνεται ὁ κ. Τζόνσον κυρὰ Λέστερ; ἠρώτησε μετ' ἐπιτετηθευμένης ἀφελείας ὁ καθηγητὴς.

— Μά—τί νὰ σὰς πῶ μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Ἐχει κάτι τι ἐπάνω του, ποῦ δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸν ἐνοήσω. Δὲν θέλω νὰ ὑποπτεύσω κακὸ γὰ κάνα ἄνθρωπον, πολὺ ὀλιγώτερον δι' ἕνα οἰκότροπον, ἀλλὰ μού 'πέρασε ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ κ. Τζόνσον εἶνε κανένας ἀπ' ἐκείνους τοὺς Ἰρλανδοὺς συνωμοτάς.

Ὁ καθηγητὴς ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος.

— Νά σὰς πῶ, δὲν πιστεύω νὰ εἶνε Τζόνσον τὸνομά του. Καὶ εἶνε ἀρκετὰ φανερόν, ὅτι κάτι τι κακὸν ἔχει 'στὸν νοῦν του, διότι δὲν φαίνεται νὰ τὸν μὲλῃ πολὺ-πολὺ, τί τρώγει, καὶ αὐτὸ εἶνε βέβαιον σημεῖον κακόν. Καὶ ὅταν πρὸ ὀλίγου ἐσκούπιζα τὸ τραπέζι του καὶ ἀνοίξα ἕνα βιβλίον (πρᾶγμα ποῦ δὲν θά τῷ κάμνα ποτέ μου, κύριε, ἂν δὲν εἶχα τὰς ὑποψίας μου), τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ εἶδα, ἦταν κάτι ἀπ' ἐκεῖνα τὰ πράγματα τὰ φονικά, ποῦ σηκώνουν βράχους χιλιᾶδες τόνους 'στὸν ἀέρα! Δὲν ζεῦρω τί νὰ ὑποθέσω μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον· ἀλλὰ τὸ καλὸν εἶνε ποῦ φεύγει τὴν Πέμπτην, καὶ ἄς... εἶνε».

«Φεύγει τὴν Πέμπτην!» ἐστάναξεν ὁ καθηγητὴς. Ὅταν δὲ ἀπῆλθεν ἡ κ. Λέστερ, ἐκαθέσθη ἐναντι τοῦ ἀθίκτου δαίτηνου του, καὶ ἤκραστο τοῦ κ. Τζόνσον, τότε ἀκριβῶς ἀναβαίνοντας τὰς βαθμίδας μεθ' ἐνὸς συντρόφου.

Τρία τέταρτα τῆς ὥρας βραδύτερον ὁ ἐπισκέπτης καθῆρχετο μόνος, καὶ σταματή-

σας ἀπέναντι τῆς θύρας τοῦ καθηγητοῦ ἔκραζεν: «Ἄρρου! Ἄρρου! Ἄρρησα τὸ μπα-στοῦνι μου». Στιγμιαίως ἤστραψεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ καθηγητοῦ ἡ σκέψις, ὅτι ἡ ἐπιστολή ἐκεῖνη διυθύνθη τῷ κ. Γ. Τζόνσον, καὶ ἐπίσης, ὅτι τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα τοῦ Σκήπουθ, ἦτο Ἐρρίκος.—Ἡγέρθη ἀποτόμως καὶ ἦνοιξε τὴν θύραν. Ἡ κλίμαξ ἦτο σκοτεινὴ καὶ δὲν εἶδε τὸ πρόσωπον τοῦ Τζόνσον· ἀλλὰ καθαρὰ διέκρινε τὸν ἄλλον, καὶ πᾶραυτὰ τὸν ἀνεγνώρισεν. Ἦτο ὁ ταραχοποιὸς νῆος Στερλίνο, οὗτις ἡ περίοδος τῆς εὐφύας, κατὰ τὰς φοιτητικὰς του ἡμέρας, κατέστησεν αὐτὸν τὸν τρόμον, ἀλλὰ καὶ τὸν εὐνοούμενον, τοῦ ὅλου σώματος τῶν καθηγητῶν.

— Τί; ὁ Στερλίνο! ἐφώνησεν ἀκουσίως ὁ καθηγητὴς Αἰρδης. Ἦδη δέ, ὅτε τὸν ἐγνώρισεν, ἡ ὑπό τούτου βεβαίως ἐξενεχθεῖσα προσβλητικὴ ἔκφρασις «γέρω-Αἰρδης» τῷ ἐφαίνετο ἥττον ἀπαρέσκουσα.

— Καλησπέρα σας, κύριε, εἶπεν ὁ Στερλίνο φιλοφρόνως.

— Ἐλα μέσα μίᾳ στιγμῇ, εἶπεν ἡμιεπιτακτικῶς ὁ καθηγητὴς, καὶ ὁ Στερλίνο εἰσήλθεν.

— Ποῖος εἶνε ὁ φίλος σου ἐπάνω; ἠρώτησεν αὐστηρῶς.

— Ὡ, κάποιος Τζόνσον.

— Τὸν γνωρίζω τὸν Τζόνσον αὐτόν, ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου;

— Ὁχι, κύριε, δὲν πιστεύω.

— Ποῖον εἶνε τὸ ἄλλο ὄνομά του;

— Ἐρρίκος.

— Τότε διατί τὰ γράμματά του ἐπιγράφονται «Γ. Τζόνσον»;

— Ἄγνοα τὸν λόγον, κύριε· ἴσως ἔχει δύο ὀνόματα.

— Δύο, τοῦλάχιστον, θὰ ὑπέθετον, εἶπε συγγνώμῃ ὁ καθηγητὴς.

Ὁ Στερλίνο ἀνεγνώρισεν τὸν ὑπαινεγμὸν διὰ μειδιάματος.

— Μήπως εἶνε ὁ Σκήπουθ; ἠρώτησεν αἰφνης ὁ καθηγητὴς.

Ταχεῖα ἀλλοίως ἐπῆλθεν ἐπὶ τῆς ἐπιδεικτικῆς ἀφελείας τῆς φυσιογνωμίας τοῦ νεανίου. Ἡρῆθισεν καὶ ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ γελᾷ—ἢ νὰ κλαύσῃ πιθανῶς— ἂν εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῇ τις τοιαύτην διᾶσθιν. Ἐν τέλει ἐσφιγξέ τὰς χεῖράς του, καὶ μὲ τρυφερὴν φωνὴν εἶπε:

— Ἄ! κύριε, μὴ τὸν προδίδετε!

— Δὲν θέλω νὰ τὸν προδώσω, εἶπεν ἀμφιβάλλον ὁ καθηγητὴς· ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπιτρέψω τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἄλλων κακουργημάτων. Τί μελετᾷ νὰ κάμῃ τὴν Πέμπτην;

— Ν' ἀπῆλθῃ μετὰ τῆς γυναίκος του.

— Καὶ πρὶν τούτου τί;

— Πόθεν εἰσθε ἐνήμερος εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν; ἐφώνησεν ὁ Στερλίνο.

— Ἴσως ἔχω διπλὴν ὄρασιν.

— Ἴδου, αὐτὸ θὰ συμβαίη. Δὲν ἀρνούμαι ὅτι μὰς ἀνεκαλύψατε καὶ δὲν σὰς ἐκτεύω νὰ τὸν ὑπερασπισθῆτε; θὰ σὰς παρακαλέσω ὁμως, νὰ μὴ προβῆτε εἰς καμμίαν πράξιν πρὸ τῆς Πέμπτης πρωί. Τότε δύνασθε νὰ ἐνεργήσετε τὰ δέοντα, ἂν θέλετε.

— Μοῦ δίδεις τὸν λόγον σου, ὅτι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ—ὁ,τιδήποτε καὶ ἂν εἶνε—

δὲν θὰ ἐκτελεσθῇ πρὸ τῆς Πέμπτης;

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνη πρὸ τῆς Πέμπτης, ἀπήνησεν θερμῶς ὁ Στερλίνο.

Καὶ ὁ καθηγητὴς ἀνακαλῶν εἰς τὴν μνήμην σχετικὰς λέξεως ἐκ τοῦ φωνογράφου, ἐπέισθη.

Μὲ τὴν διαβεβαίωσιν αὐτὴν ὁ Στερλίνο ἀπῆλθε, καὶ ὁ καθηγητὴς ἀφέθη δευτέραν ἤδη φοράν, κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἠθικότητα τῆς καλοκἀγαθίας του.

Ἡ πρωία τῆς Πέμπτης ἦλθε καὶ οὐδὲν ἠκούσθη παρὰ τοῦ Στερλίνο.

Ὁ καθηγητὴς, ἀποφασίσας νὰ προβῇ εἰς αὐστηρὰν καὶ δραστηρίαν ἐνεργεσίαν, ἐκάθισεν παρὰ τὸ πρόγευμά του μὲ τὸ πρῶτον φύλλον ἀνά χεῖρας. Πᾶραυτὰ ἀφῆκε τὸ μαχαίριόν του νὰ πῆσῃ καὶ ἐκλονίσθῃ ἐπὶ τῆς ἐδρας του: Ἡ ἐφημερίς Σκώτικος παρουσιάζει εἰς τὰ ἐκπεπληγμένα ὄμματα τοῦ καθηγητοῦ, παράγραφον περιγράφουσαν τὴν ἐν Λονδίῳ σύλληψιν ἐνὸς Σκήπουθ, κατὰ τὸ παρελθὸν ἀπόγευμα! Χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ σκεφθῇ, ἤρπασε τὸ φύλλον καὶ βιαίως ἐδραμὲν ἐπάνω. Ἐκρούσε τὴν θύραν τοῦ κ. Τζόνσον· οὐδεμία ἀπάντησις. Ἦνοιξε καὶ εἰσήλθεν.

Ἡ τράπεζα ἦτο ἠτοιμασμένη διὰ τὸ πρόγευμα, ἀλλὰ τὸ δωματίον ἦτο κενόν.

— Δὲν ἐσηκώθητε ἀκόμη; ἐφώνησεν ὁ καθηγητὴς, κρούων τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος. Οὐδεμίαν ἀπαντήσεως πάλιν τυχὼν, εἰσήλθε. Καὶ ὁ θάλαμος ἦτο κενός. Ἡ κλίνη ὀμαλὴ καὶ ἀνεσπόμενος. Διασκήδιον τι ἔκειτο ἑτοιμον ἐπὶ τοῦ ἰδῆφους· ἐπ' αὐτοῦ ἡ διεύθυνσις τοῦ Στερλίνο.

Ὁ καθηγητὴς ἐκρούσε ζῶφρως τὸν κῶδωνα, καὶ ἡ κ. Λέστερ ἔσπευσε καὶ εὔρε τὸν κ. Αἰρδην ἰστάμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, μὲ ὄφιν πεφοβισμένην.

— Ποῦ εἶνε ὁ κ. Τζόνσον; ἠρώτησε, Πότε ἔφυγε;

Ἡ οἰκοδέσποινα ἔριψεν ἀεπι βλέμμα πρὸς τὴν ἀνοικτὴν θύραν τοῦ θαλάμου. Τὸ ὄχρον πρόσωπόν της, ἦτο ἐπαρκῆς ἀπάντησις.

— Ἦτο ἰδῶ χθὲς τὸ ἔσπερας;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ χθὲς τὴν νύκτα ἀκόμη ἕως τὰς δεκά. Καὶ λέγουσα ταῦτα διεχύθη εἰς συγκινητικὰς συνθλίψεις τῶν χειρῶν καὶ ἠόρει, ποία ἐκ τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν θ' ἀνετινάσσειτο εἰς τὸν ἀέρα.

— Στείτε νὰ μοῦ φέρουν μίαν ἄμαξαν ἀμέσως, εἶπεν ὁ καθηγητὴς· καὶ ἀπίνων τὸ φαγητόν του ἠμετέρες, ἔλαβε τὴν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Στερλίνο ἀγούσαν· ἀλλ' οὗτος πρὸ πέντε μόλις λεπτῶν ἐξῆλθε, συνοδευόμενος ὑπὸ ἀγνώστου τινος, καὶ δὲν ἀφῆσεν εἰδῆσθαι περὶ τῆς ἐπιστροφῆς του.

Ὁ καθηγητὴς, μὲ τὴν κεφαλὴν πλήρη μελανωτάτων σκέψεων, ἐπορεύθη πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀποῦ ἐσταμάτησε παρὰ τινι καθ' ὁδὸν ἐστιατορίῳ, ὅπως συμπληρώσῃ τὸ διακοπὴν πρόγευμά του. Οὕτως μίᾳ ὥρᾳ εἶχε παρῆλθῃ, ὅτε ἐπανεκάμφε παρὰ τῇ κ. Λέστερ. Ὅχημά τι ἀνέμενε πλησίον τῆς θύρας· εἰσελθὼν εἰδοποιήθη, ὅτι ὁ κ. Στερλίνο ἀνέμενε νὰ τὸν ἰδῇ. Ὁ καθηγητὴς ἰπτάμενος ὡς μαθητὴς, ἀνῆλθε τὴν κλίμακα.

— Λοιπὸν, κύριε, ἐκρηγνύμενος ἐν τῷ δωματίῳ του, εἶπε: Τί ἐνοοῦν ὅλα αὐτὰ; ἤθελα νὰ μάθω;...

Ὁ Στερλίνο μετὰ βαθείας σοβαροῦ ὑποψίας, ἐξῆγαγε τοῦ θυλακίου τοῦ τρίγωνου καὶ κομφῶς περιτετυλιγμένον δέμα, ὅπερ ἐν ἀγῇ ἐνεχείρισεν τῷ κ. καθηγητῇ.

Οὗτος σπεύσας, διέρρηξε τὸν περιτυλισσόμενον χάρτην· εἶδε κυτίον ἐξ ἐκείνων, ἅτινα συνήθως μεταχειρίζονται πρὸς ἀποστολὴν γαμηλίου γλυκίσματος. Συνωφρῶθη τὸ δόχετον τῷ ἐφάνῃ ἤμιστᾳ σοβαρόν. Τότε ἐσκέπηθη, ὅτι θὰ ἦσαν ἐντὸς οἱ κλαπέντες ἀδάμακτοι. Ἐν τούτοις ἀνοίχθῃν εἶδειξεν, ὅτι περιεῖχε γυνιστάτον τεμάχιον νυμφικῶ γλυκίσματος. Ὁ καθηγητὴς τὸ ἠτένισεν ἐκθαμβος, καὶ οὐδὲ τὴν ἐπὶ τοῦ ἰδῆφους πτώσιν τριῶν ἐπισκεπτηρίων κἂν παρετήρησεν. Ὁ Στερλίνο, περισυλλέξας αὐτὰ, τὰ ἐπέδεικνεν ἐπὶ τῆς παλάμης του.

Ὁ καθηγητὴς, ἀνέγνω ἐπὶ τοῦ πρώτου: «Ὁ κ. Ἐρρίκος Ἀσλεῦ» ἐπὶ τοῦ δευτέρου: «Ἡ δεσποινὴ Μαργαρίτα Χῶλ» καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου—κομφῶς περικεκοσμημένον δι' ἀργύρου:—«Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐρρίκου Ἀσλεῦ». Ἐπὶ τοῦ πρώτου, διὰ μολυβδοκονδύλου ἦσαν κεχαραγμένα: Ὁ κ. Τζόνσον καὶ ἐπὶ τοῦ τελευταίου: Εἰς τὸ πῆγμα τοῦ Λόρδου Θσαυροφύλακος.

Φῶς ἤρξατο νὰ ὑποφῶσκη πρὸ τοῦ εἰς ἀμνησίαν περιελθόντος καθηγητοῦ.

— Ὅστε λοιπὸν ἦτο ὁ Ἀσλεῦ καὶ ὄχι ὁ Σκήπουθ;

Ὁ Στερλίνο ἐνευσε μετ' ἐμφαντικῶ ὑπομειδιάματος.

Ἀρχίζω νὰ ἐνοῶ, εἶπε βραδέως ὁ καθηγητὴς. Ἀλλὰ διατί «εἰς τὸ πῆγμα τοῦ Λόρδου Σφραγιδοφύλακος»;

— Διότι ἡ μίς Χῶλ, διετελεῖ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ δικαστηρίου, ὄρφανὴ οὖσα, καὶ δὲν ἐπετρέπετο εἰς τὸν Ἀσλεῦ νὰ τὴν νυμφεuth ἔλευθέρως.

— Ἄ! εἶπεν ὁ καθηγητὴς. Ὅστε ἡ σύζευξις μετὰ κηδεμονουμένης ὑπὸ τῆς Ἀρχιγραμματείας, εἶνε τὸ πῆγμα, τὸ μὴ ὑπὸ νομοθετήματος προβλεπόμενον. Καὶ τότε μετ' αἰφνιδίας τοῦ προσώπου του μεταβολῆς, ἐκραξε: Ἐλα ἐπάνω, κύριε! Ἐλα ἐπάνω Στερλίνο, θέλω νὰ σοὶ δείξω κάτι.

Οὕτως ἔτυχεν ὁ Στερλίνο—ὁ ἤμιστᾳ θετικὸς ἄνθρωπος ἐν ὄλῃ τῇ Ἀλικῇ, νὰ μάθῃ πρῶτος τὸ μυστήριον τοῦ κλειδοκουβάλου τοῦ καθηγητοῦ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ)

Π. Ν. ΣΤΑΘΑΚΟΒΟΥΛΟΣ.

VICTOR CHERBULIEZ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΠΕΠΙΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

(Τέλος).

— Πρὸς τοῦτο ἀναγκαζόμεθα νὰ ἀναδράμωμεν εἰς προγενεστέραν ἐποχὴν.

«Οἱ βασιλεῖς τῆς Θηβαϊκῆς δυναστείας ἤρξαντο κατὰ τὸ ἔτος 1830 π. Χ. νὰ ἐπιτιθέσθαι ἐναντίον τῶν Χυζῶν· μετὰ δυσωχερῆ δὲ καὶ μακρὸν ἀγῶνα, καθ' ὃν ὑπέ-

στησαν ἀπάσας τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης, ἀπώθησαν τοὺς Ποιμένας εἰς τὴν κἄτω Ἀίγυπτον. Ἐνα αἰὼνα κατόπιν καὶ ἐπέκεινα, ὁ βασιλεὺς Ρασκεμὲν ἐκάθητο εἰς τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν, περὶ αὐτοῦ δὲ γίνεται ἡμῖς ἐπὶ παύρου ἀναμνηστικῆς σπουδαίωτος εὐρισκομένης ἡδῆ ἐν τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ. Συνέβη, λέγει ὁ πάπυρος οὗτος, νὰ καταστῇ κτῆσις τῶν πονηρῶν ἢ γῆ τῆς Αἰγύπτου, καὶ νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἐν αὐτῇ βασιλεὺς, ἔχων ἰσχύον, ζῶν καὶ ὑγιαν. Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς Ρασκεμὲν ἀνεφάνη ἔχων ἰσχύον, ζῶν καὶ ὑγιαν, καὶ ἐβασίλευεν εἰς τὰς χώρας τῆς μεσημβρίας. Οἱ πονηροὶ ἦσαν κύριοι τοῦ φρουρίου τοῦ ἡλίου, καὶ ἅπανα ἡ χώρα ὑπέκειτο εἰς ἀγγαρίας καὶ φόρους. Ὁ βασιλεὺς τῶν πονηρῶν ἐκαλεῖτο Ἀπεπις, καὶ ἐξέλεξε θεόν του, ἐξακολουθεῖ λέγων ὁ πᾶπυρος, τὸν θεὸν Σουτέχ, ἦτοι τὸν θεὸν Σέτ, ὅστις, οὐδεὶς ἄλλος εἶνε ἢ ὁ θεὸς Τυφῶν, τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ».

— Εἶνε πασιφανές, παρετήρησεν ἡ κ. Βερέτς, ὅτι δταν μελετήσῃ τις τὰ ὀνόματα Σουτέχ, Σέτ καὶ Τυφῶν, εὐρίσκει ἀμέσως ὅποια ὁμοιότης τὰ συνδέει.

— Ἀλλὰ παρακαλῶ, κυρία, τῇ εἶπεν, ὑπομείνατε· προσεγγίζουμ ἡδῆ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ζητήματος. Καὶ ἐξηκολούθησεν:

«Τῷ ἀνήγειρε ναὸν στερεόν, καὶ δὲν ἐλάτρευεν οὐδένα ἄλλον θεόν, ἐκ τῶν ὄσων ἠπῆρχον ἐν Αἰγύπτῳ. Ταῦτα μὰς γνωρίζει ὁ ρηθὲς πᾶπυρος, καὶ τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἔγγραφον ἀποδεικνύει ὅτι,

«Οἱ Ποιμένες βασιλεῖς εἶχον ὡς τόπον διαμονῆς τῶν τῶ Δέλτα.

«Ὁ Εἶχον ὑπὸ τὸ σκήπτρον τῶν ἁπασαν ἡθῶν κατὰ Αἴγυπτον.

«Ὅτι ὁ Ἀπεπις...».

Κατὰ τὴν στιγμὴν ὁμοῦ αὐτὴν ἐνεθυμήθη, ὅτι πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχεν ἀκούσῃ τὴν ἀξιολάτρευτον φωνὴν, ἥτις ἐμελεπε τὸσον καλῶς τὸ ἔσμα τῆς Μινιὸν καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸ μέρος τοῦ διβανίου, εἶπεν:

— Τινὲς τὸν καλοῦσιν Ἀπόφιδα, ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς ὄνομά του εἶνε Ἀπεπις. Ποῖον ἐκ τῶν δύο προτιμάτε ὑμεῖς, Ὁρτενσία;

Ἡ Ὁρτενσία δὲν ἀπεκρίθη· ἴσως ἡ ἐκ τῆς διηγήσεως συγκίνησις τὴν εἶχε στερήσει τοῦ λόγου.

— Ἀποφίς ἢ Ἀπεπις; τῇ ἐφώνησεν ἡ κ. Βερέτς· ἔλαξον, Ὁρτενσία, ἔγκειται εἰς σὲ ἡ ἐκλογὴ.

Ἄλλὰ φεῦ! Οὐδεμία ἀπάντησις ἠκούσθη.

Ὁ Ὁράτιος ἐρρίγησε καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα, μαντεύσας τὴν μοῖραν του. Ἀμέσως δὲ ἠγέρθη, καὶ ἀρπάξας τὴν λυχνίαν ὤρμησε πρὸς τὸ διβάνιον. Ἄλλ' ἦτο ἀληθὲς, ἀληθέστατον· ἡ κ. Κορνεῖλ ἐκοιμάτο.

Ὁλίγου δαῖν νὰ τῷ διαφύγῃ ἐκ τῆς χειρὸς καὶ κατασυντριβῇ ἐπὶ τοῦ ἰδῆφους, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀτυχήματος του διαχέουσα τὸ φῶς, λυχνία, ἦν μόλις κατάρθωσε ν' ἀποθέσῃ ἐπὶ μικρῶς τραπέζης.

— Τί ὑπονοεῖ ἀνέκραξεν ἡ κ. Βερέτς. Μήπως εἰσθε ὑπνωτιστής; Καὶ ἐποίησε κίνημα, ὅπως τὴν ἀφύπνισῃ· ἀλλ' ὁ Ὁράτιος τὴν ἀνεχάιτισε, λέγων μετὰ μικροῦ μειδιάματος.

— Φείσθητε τῆς ἀναπαύσεώς της. Σὰς παρακαλῶ!

Ὁ ἦτο ἄδικον νὰ εἴπῃ τις, ὅτι ὑπέφερε μόνον ὡς ἀναγνώστῃς ἢ συγγραφεὺς, οὗτους προσεβλήθη ἡ φιλαυτία. Ἦδη τὸ πᾶν ἀπεκαλύπτετο πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐν μίᾳ μόνῃ στιγμῇ κατενόει, ὅτι ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἠπατάτο. Ἐστῆ ἀκίνητος θεωρῶν διὰ βλέμματος σκληροῦ, προσηλωμένου καὶ διαπεραστικοῦ, τὴν φιλάρεσκον στάσιν τοῦ προσώπου τῆς ὠραίας κοιωμένης, διότι αὕτη... ἐγγῶριζε, πῶς ἔπρεπε νὰ κοιμάται. Οὐδὲν ὑπῆρχε θελακτικώτερον τῆς ἀταξίας τῆς ὠραίας τῆς κόμης, τῆς ὁποίας εἰς βόστρυχος ἐκρέματο ἐπὶ τῆς παριᾶς της. Ἐπὶ τῶν χιλιῶν της ἐπεκάθητο λεπτὸν μειδίαμα: θὰ ὠνευρεῖτο ἴσως τι πολὺ εὐάρεστον, καταφυγοῦσα εἰς τὸν κόσμον, εἰς ὃν οὐδεὶς ὑπῆρχεν Ἀπεπις.

Ὁ Ὁράτιος τὴν ἔθεώρει πάντοτε, καὶ αἱ λέπιδες κατέπιπτον ἀνά μίᾳ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ αἱ χάριτες ἐξηφανίζοντο ἀνά μίᾳ ἐκ τοῦ προσώπου της· ἀπὸ στιγμῆς δὲ εἰς στιγμὴν καθίστατο δυσειδεστέρᾳ δι' αὐτόν, καὶ ἐπὶ τέλους δὲ τὴν ἀνεγνώριζε πλῆν. Οὐδὲν κοινὸν ὑπῆρχεν ἡδῆ μεταξύ τῆς κοιωμένης ταύτης γυναικὸς καὶ τῆς Αἰγύπτου· καὶ τὸ ἐν Σαχᾶρα συμβῆν θαῦμα κατὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ τάφου τοῦ Τι κατεστράφη ἄρδην. Ἀπερχομένη ἐκ Καίρου, εἶχε παραλάβῃ μεθ' ἑαυτῆς ἐντὸς τῆς ξανθοῦς της κόμης, ἐντ

σμένους οφθαλμούς της θυγατρής της και τας εβδομηκούς τρεις σελίδας του χειρογράφου, προσέθηκε.

— Πρέπει να εκλέξετε, φιλάτε κόμη, μεταξύ αυτών και εκείνων.

Ο Οράτιος την ήκουε προσβλέπων αυτήν διά βλοσυρού βλέμματος, και η ερυθρά της κόμη τῷ ἐνεποίει φρίκη.

— Τῆ ἀληθεία, κυρία, τῆ εἶπε, ἀρχίζω νὰ σὰς γνωρίζω· ἐστράφη πρὸς τὴν τράπεζαν, συνήθροισ τὰ φύλλα, τὰ ἔθεσεν ἐν τὸς τοῦ χαρτοφυλακίου των, καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον ὑπὸ μάλης· εἶτα ἐχαιρέτησεν ἑδαφιαίως, καὶ ἀπέβη.

Ἐνῶ διήρχετο ἔξωθεν τῆς μικρᾶς αἰθούσης, κατευθιζόμενος πρὸς τὴν δειροστοικίαν του κήπου, ἡ κυρία Βερέτς ἀποτεινύσα τὸν λόγον πρὸς τὴν θυγατέρα της, τῆ εἶπε γελῶσα·

— Δύνασαι νὰ ἐξυπνήσης, φιλάττη μου. Ἀπλευθερώθην διὰ παντὸς τοῦ βασιλέως Ἀπέπιδος, τοῦ ζήσαντος τεσσαράκοντα αἰώνας πρὸ Χριστοῦ. Τὴν στιγμήν ταύτην κεφαλὴ ἀνεφάνη ἔξωθεν τοῦ παραθύρου λέγουσα:

— Λέγετε, δέκα εἶ, κυρία, πρέπει νὰ εἶνε τις πάντοτε ἀκριβής.

Ο κόμης δὲ Πεννεβίλ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἰκίαν του ἔχων τὸν θάνατον ἐν τῇ καρδίᾳ. Ἀλλὰ αἰτία ἦτο τὸ ὄνειρον μᾶλλον ἢ ἡ γυνή, διότι ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἡ θελακτικὴ σύντροφος τοῦ βίου του ἠτοχίμαιρα, μὴ ἐγκαταλείπουσα αὐτὸν οὔτε ἐπὶ μίαν στιγμήν, ἰνδιαιρεμένη διὰ πᾶν ὅ, τι ἐπραττε, τρώγουσα καὶ πίνουσα μετ' αὐτοῦ, μαντεύουσα καὶ μαντευομένη, ὀμιλοῦσα πρὸς αὐτὸν καὶ ἀκούουσα τὰς ἀποκρίσεις του. Ἡ φωνὴ τῆς ἔτικε τὴν καρδίαν, ἡ ζωνὴ τῆς κόμη ἔψαυσε ἄλλοτε τὴν παρεῖν του, καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἤγγισε δις διὰ τῶν ἰδικῶν του.

Ταῦτα διαλογιζόμενος κατελήθη ὑπὸ ὄργης, ἥτις ἐχρησίμευσεν ὅπως μετρίσῃ τὴν θλίψιν του, καὶ τὸ πτωχὸν ἀφελὲς παιδίον θὰ εἶδεν πολὺ, ἵνα λάβῃ ὀπίσω τὰ δύο του φιλήματα. Καὶ ὁμοίως, τῷ ἔμενον εἰσέτι κενὴ τῆς ἐλπίς. — Ὅχι, ἐσκέπτετο, ἂ! τοῦτο δὲν γίνεται· εἶναι ἀδύνατον νὰ μὲ ἀφήσῃ οὕτω νὰ φύγω· θὰ μὲ ἀνακαλέσῃ, τὴν στιγμήν δὲ ταύτην, ἴσως μοὶ γράφει. Πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, θὰ ἔλθῃ ὁ Ζακὼ κομίζων μοὶ ἐπιστολὴν, ἐν ἣ θὰ δικαιολογηταί. — Ἀλλ' ὁ Ζακὼ δὲν ἦλθε, καὶ μετ' οὐ πολὺ γειτονικόν τι ὠρολόγιον ἐσήμανε τὴν δωδεκάτην. Οἱ θρηνώδεις ἠχοὶ τοῦ ἤσαν παγεροὶ καὶ νεκρῶσιμοι· ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκλαίει τινα νεωστὶ θανόντα, καὶ ὁ Οράτιος ἐμάντευσε, ὅτι ἡ προσφιλιὰ του σύντροφος, ἡ χίμαιρά του, δὲν ἦτο πλέον ἐν τῇ ζωῇ. Εἰς τὸ ἐξῆς, θὰ ἦτο μόνος, κατᾶμονος, καὶ ἡ μόνωσις του τὸν ἐτρόμαζε. Τότε ἔκλυε τὴν κεφαλὴν, καὶ παχεῖα δάκρυα ἠύλακωσαν τὰς παρειὰς του.

Ὅταν ἀνέβλεψε, παρετήρησεν, ὅτι δὲν ἦτο μόνος· ὅτι ἐκεῖτο ἐπὶ τῆς τραπέζης του ἀγαλάτιον, ἐνὸς περιπού ποδὸς ὕψους, προσβλέπων αὐτὸν, ὅτι τοῦτο ἐκαλεῖτο Σεχέτ ἡ ἐπίκουρος, καὶ ὅτι ἐξέτεινε πρὸς αὐτὸν τὸ ὠραῖον γαλιῆς ρύγχος του, ἐπὶ τοῦ ὀπίου ὀπῆρχεν ἔκφρασις οἰκτιρίμωνος καλοκάγαθιας.

Ἐν ἀκαρεὶ ὤρμησε πρὸς αὐτό, καὶ λαμβάνων αὐτό εἰς τὰς χεῖράς του.

— Ἄ! Ἰδοὺ σὺ, τῷ εἶπε, πῶς σὲ ἐλησφόνησα; Ὅχι, δὲν εἶμαι μόνος ἀφοῦ σὺ μοὶ μένης. Μοὶ παρετήρησέ τις, εἰδὼ μάλιστα, ὅτι τὰ ρόδα μαραινόνται, ἀλλ' οἱ θεοὶ μένουσι. . . Σὲ ἀγαπῶ, μὲ ἀγαπᾶς, καὶ θὰ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους διὰ παντός. Ταῦτα λέγων, ἐθώπευε τὴν λεπτήν του προτομήν, τὰ κυλινδρικά του ἰσχία, καὶ τελευταῖον τὸ ἐφίλησεν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Τῷ ἐφάνη δέ, ὅτι ἡ μικρὰ αὐτῆ καλὴ Σεχέτ συνέπασχε διὰ τὴν ὀδύνην του, ὅτι ἦτο συγκατανεμένη, ὅτι εἶχεν εὐαίσθητον καρδίαν ἀκριβῶς ὅπως οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι. Ἐνόμισεν ἐπίσης, ὅτι εἶδε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, καίτοι ἦτο θεὰ, καὶ ὅτι τῷ ἀνταπέδιδε τὸ φίλημά του, καίτοι ἦτο ἐκ κυανοῦ μίλτου. Ἐπὶ τέλους ἐνόμισεν, ὅτι τῷ ἔλεγεν:

— Μοὶ ἐπανῆλθες; δὲν θὰ σὲ δανείσω πλέον εἰς οὐδένα.

Φεὶ! εἶπε δανείσθω ἑλάχιστον μέρος! Ἐξαγίσιας οὕτω τὰ χεῖλη του καὶ τὴν καρδίαν του, καὶ παραμυθηθεὶς ἐντελῶς, ἔστη πρὸ τοῦ κατόπτρου καὶ ἐξήτασε τὴν μορφήν του· ἀλλ' ἐθεοδώθη, ὅτι καίτοι ὁ κόμης Οράτιος εἶχε τοὺς ὀφθαλμούς κάπως ἐρυθρούς, ὁ κόμης Οράτιος ἦτο ἀνὴρ. Ἀμείσως μετέβη πρὸς ἀναζήτησιν δύο μεγάλων κενῶν κιβωτίων, ἅτινα εἶχε κάπου κερκρυμμένα, τὰ ἔφερον εἰς τὸ δωμάτιόν του τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν πληρωσὴν αὐτῶν.

Τὴν ἐπαύριον μετὰ μεσημβρίαν ὁ μαρκήσιος δὲ Μιραβάλ, ὅστις ὄλιος παρὰ τὸ σύνθεσις δὲν διέθετ' ἐν τῇ λήθῃ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καίτοι ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρὸς, ἐλάμβανε συγχρόνως δύο ἐπιστολάς, κομισθείσας, τὴν μὴν μίαν, ὑπὸ τοῦ γραμματικομιστοῦ, τὴν δὲ ἑτέραν, ὑπὸ τοῦ Ζακὼ, φέροντος τὴν καινοουργῆ του οἰκοστολήν.

Ἡ πρώτη, γεγραμμένη ὑπὸ χειρὸς σταθερᾶς καὶ ἡρόμου, διελάμβανε:

« Ἀγαπητέ μοι θεε. Ἡ θέσις εἶνε κενή, καὶ δύνασθε νὰ τὴν λάβητε· ἂν ἔχητε παρραγγελίαν διὰ Βισῶ, σὰς παρακαλῶ νὰ μοὶ ντὰς διευθύνετε εἰς Γενεύην· θὰ μείνω ἐκεῖ πτὴν νύκτα ταύτην, αὐριον δὲ θὰ ἀναχωρήσω μετὰ τὴν ἀμαξοστοικίαν τῶν τριῶν, ἢ διὰ πτὴν ἀκριβείαν, τῶν τριῶν καὶ τέταρτον. » Εὐχόμενος ὑμῖν πᾶσαν εὐδαιμονίαν, διατελῶ ὁ ἀφωσιωμένος ἀνεψιὸς σας. »

Ἡ ἄλλη ἐν βίᾳ καὶ σκρικφοειδῶς γεγραμμένη ἔλεγεν:

« Κύριε μαρκήσιε, εἶπατε τὴν θλιθεράν ἀλήθειαν· δὲν ἠγάπα, ἢ τοὐλάχιστον ἠγάπα πολὺ ὀλίγον, ἀφ' οὗ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγχωρήσῃ τὴν γυναῖκα, ἢν ἠξίου, ὅτι ἠγάπα, διότι ἐκοιμήθη κατὰ τὴν ἀνάγκωσιν πραγματείας τινὸς περὶ τοῦ βασιλέως Ἀπέπιδος. Σὰς ἀφίνω νὰ σκεφθῆτε, ὅποιαν ἰδέαν ἔλαβε περὶ αὐτοῦ ἡ θυγάτηρ μου. Μανθάνω, ὅτι πρόκειται ν' ἀναχωρήσῃ ἀμείσως, ἐπομένως δὲν δύνασθε πλέον νὰ φοβηθῆτε τὴν ἀκριτομυθίαν μου, καὶ δὲν σὰς ἐμποδίζει πλέον τίποτε νὰ μοὶ γράψετε τὸ μυστικόν σας, ἢ κἀλλιον νὰ ἔλθετε νὰ μὰς τὸ εἰπῆτε ἀπόψε κατὰ τὸ δεῖπνον. »

Ὁ Ζακὼ ἐπιστρέψας, ἔφερε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν πρὸς τὴν κ. Βερέτς.

« Φιλτάτη κυρία. Πρέπει λοιπὸν νὰ σὰς ἀποκαλύψω αὐτὸ τὸ τρομερὸν μυστικόν! Ἔχω μανίαν τινά, ἢν ἐπιμελῶς κρύπτω, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν λευκὴν μου κόμην, διότι, ὅσοι ἐκ τῶν φίλων μου τὴν γνωρίζουσι, μὲ περιπαίζουσιν οἰκτρώς. Ἐρυθρίω ὀφθαλμοὺς σὰς ὁμολογήσω, ὅτι λατρεύω τὴν ἀλιεῖαν. Καὶ ὅτε ἡ κ. δὲ Πεννεβίλ μὲ ἐστειλεν εἰς Λωζάνην, χάριν οἰκογενειακῆς τινος ὑποθέσεως, ἐπαρηγορῶμην διὰ τὴν ἐκ Παρισίων ἀναχώρησίν μου, σκεπτόμενος, ὅτι ἡ Λωζάνη ἦτο πλησίον τῆς λίμνης, καὶ συνεπῶς θὰ μοὶ ἦτο εὐκόλον ν' ἀλιεύω. Ἡ πρώτη μου φροντίς, ὅταν ἐφθάσα, ἦτο νὰ προμηθευθῶ τὰ ἀναγκαζιούτα πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων ν' ἀλιεύσω εἰς τὴν γειτονίαν σας φοβούμενος μὴ τὸ μᾶθῃ ὁ ἀνεψιὸς μου καὶ με περιπαίξει κατόπιν. Τότε ἐζητήσα πληροφορίας καὶ ἔμαθον, ὅτι ὑπάρχει ἐν Σαβοῖζ παρὰ τὸ Ἐβδιαν, μέρος τὶ πλήρες ἰχθύων, ἐπομένως ἐνοκίωσα ἐν δωμάτιον εἰς τὸ παρὰ τὴν ὄχθην ξενοδοχεῖον, ἵνα ἐναποβέω ἐν αὐτῷ τὰ ἐργαλεῖα μου, καὶ ἐκάστην πρωΐαν διέβαινον τὴν λίμνην, ἵνα ἱκανοποιῶ τὸ πάθος μου. Ἀφοῦ σὰς ὑπεσχεθῆν νὰ ἡμῶν φιλαλήθης ὡς ὁ Ἀμεχέβ, ὀφείλω νὰ σὰς εἰπῶ ἴσως πῶς μὲ παρασῆκε τοῦτο. Ἀνεχώρησα ἐκ Λωζάνης καὶ μετέβην εἰς Οὐσὺ πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν νὰ πλησιάζω τοὺς ἰχθύς, ἀλλ' ἐλησφόνησα παντάπασιν τὸν λόγον τῆς ἐδῶ ἐλευσεῖς μου, καὶ δὲν ἐπεσκέφθην εἰμὴ μόνον δις τὸν ἀνεψιὸν μου· τὴν μίαν φοράν ἔβρεχε, τὴν δὲ ἄλλην ἔπνευε σφοδρὸς ἀνεμὸς καὶ δὲν ἠδυνάμην ν' ἀλιεύσω ἐπὶ τέλους ἀπεποιήθην δύο προσκλήσεις Σας πολὺ εὐαρέστους, ἐκ φόβου μὴ ἀπολέσω δύο ἡμερῶν ἀλιεῖαν. Φαντάσθητε λοιπὸν, ὅποιαν δυσσεσκεῖν ἠθανόμην μὴ δυνάμενος, μὲ ὄλην μου τὴν ἐπιμέλειαν, νὰ συλλάβω ἄλλο εἰμὴ μόνον ἔλευσιν τινος κωιδιού;! Κἀποτε, ἔλεγον κατ' ἑμαυτόν. Ἄρκει, ἂς ἀναχωρήσω· καὶ ὁμοίως δὲν ἀνεχώρουν. Ἐργόμενος εἰς Λωζάνην εἶχον καλὴν ἰδέαν περὶ τῶν ἰχθύων· ἦδη ὁμοίως τὴν ἀπώλεσα. . . . φεὶ! οὕτω παρέρχονται ἅπαντα τὰ ὄνειρά μας μετὰ τῶν ἐτῶν μας! Ἐν τοσοῦτ', ἐν γνωρίζω πῶς, ἐπίτευχον προχθὲς νὰ συλλάβω ὠραῖον θῆλυν ἔγγελον, ὅστις εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ ἔλθῃ μόνος εἰς τὸ ἀκριστὸν μου, καὶ ἦδη ἀναχωρῶ. Οὕτω ἐξησφαλίσθη ἡ τιμὴ τῆς λευκῆς μου κόμης. »

« Σὰς παρακαλῶ, φιλάττη κυρία, δέχθητε τὰς φιλοφρονήσας μου, καὶ προσπερετε αὐτάς πρὸς τὴν ἀξιολάτρευτον θυγατέρα σας. Διατελῶ εὐσεβῶς. Μαρκήσιος δὲ Μιραβάλ. »

Εἶνε περιττὸν νὰ περιγράψωμεν τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τῆς κ. Βερέτς, ὅταν ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, τὴν δυσχεραίναν μετ' ἧς τὴν ἐπανελάθε πρὸς τὴν θυγατέρα της, καὶ τὴν τρομερὰν σκηνήν, ἥτις ἐπικολούθησε, πρωταγωνιστοῦντος τοῦ λατρευτοῦ ἀγγέλου.

Ἡ κ. Κορνέιλ ἐν τούτοις, εἶνε ἦττον ἀξιολύπητος ἢ ἡ μήτηρ της, διότι δύναται νὰ ἀνακουφίηται, ἀπειθύνουσα βαρείας ἐπιτιμήσεις πρὸς αὐτήν, καὶ ἐκφρανοῦσα συχνά.

« Δὲν εἶσαι σὺ ἡ αἰτία πάντων τούτων; » Ἀναφέρουσιν, ὅτι ἐξῆς κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα βασιλεύσῃ τις εὐφυής, περὶ τὴν μὴν, πλήρης ἀγαθῶν προαιρέσεων, ἥτις ἐξήσκει μὲγᾶλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς πολιτείας. Ὁ βασιλεὺς ἠγάπα νὰ ἀκούῃ τὰς συμβουλὰς της, πάντοτε δὲ τῷ ἀπέβιζον ὠφέλιμα· δυστυχῶς ὁμοίως συνέβη νὰ ἀποτύχῃ ἀπαξ, καὶ ἐπειδὴ ὡς πάντοτε, ἀρκεῖ μία στιγμή ἵνα καταστρέψῃ τὸ ἔργον πολλῶν ἐνιαυτῶν, δὲν ἤλυσεν πλέον τὰς συμβουλὰς της· τὰ πρόσωπα τὰ ὅποια τῷ συνέβη δὲν ἐγένοντο πλέον δεκτὰ, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ὁ βασιλεὺς σύζυγός της συνεθίξε νὰ λέγῃ: « ὄλοι μοὶ εἶνε ὑπόπτοι, ὅσοι εἶνε φίλοι τῆς γυναίκῆς μου. » Οὕτω καὶ ἡ κ. Βερέτς, ἀπατηθεὶσα ἀπαξ, ἀπώλεσεν ἅπαντα αὐτῆς τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ γόητρον. Ἡ δὲ θυγάτηρ της, δὲν ἔκλυσε ποτε νὰ τῇ ἀναμνησθῇ, ὅτι ἦν αἰτία νὰ ἀπολέτῃ τὴν βεβίαν λαίαν, ἵνα κληρονομήσῃ λευκότερὰ τινὰ σκιάν.

Ὅταν ὁ κόμης δὲ Πεννεβίλ ἐφθάσεν εἰς τὸν ἀσπιδρομικὸν σταθμὸν τῆς Γενεύης, ἀνυπόμνος νὰ ἀναβῆ ἐπὶ τῆς ἀμαξοστοιχίας, τῆς ἀναχωρήσεως οὐκ ἐκατὰ τὰς τρεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὰς τρεῖς καὶ τέταρτον μ.μ., ἐξεπλάγη μὲγᾶλος βλέπων εἰς τινὰ γυναικὴ τῆς ἀμαξίας, εἰς ἣν ἦθελε νὰ εἰσελθῇ, τὸν μαρκήσιον δὲ Μιραβάλ, τὸν θεῖόν του, ὅστις βοηθῶν αὐτὸν νὰ τοποθετηθῇ ἐπὶ τῶν θρονίων τὰ ἀπειρα ἀντικείμενα, ἅτινα ἔφερε μετ' ἑαυτοῦ, τῷ εἶπε:

— Ἐσκέφθην, υἱέ μου, πρέπει τις νὰ δυσπιστῇ πρὸς τὰς γυναῖκας, αἵτινες ἐναλλάξ ἀγαπᾶσι καὶ δὲν ἀγαπᾶσι τὸν Ἀπειν.

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΓΧΩΡΙΑ

Βεβαιούται, ὅτι ἡ βάρπτις τοῦ υἱοῦ τοῦ Διαδίου τελεσθήσεται τὴν δευτέραν Κυριακὴν τοῦ προσεχῶς Αὐγούστου, τῆς κᾶμης αὐτοῦ Ἀυτοκράτορος Φρειδερίκου, σκοπούσης ν' ἀναχωρήσῃ περὶ τὰ τέλη τοῦ αὐτοῦ μηνός, χάριν τῶν γάμων τῆς ἑτέρας θυγατρὸς της πριγκιπέσσης Βικτωρίας. — Προσεχῶς δημοσιεύεται ὁ νέος κανονισμὸς τῆς κινήσεως ἀμύνης, τῆς ὁποίας δικαιοκτῆς διαρῖσθη ὁ βασιλεὺς Γεώργιος. Εἰς τὴν καταρτισθῆναι τοῦ τούτου κανονισμοῦ συνεργάσθη καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, εἰδικῶς μελετῶν τὰ τῆς τορπλικῆς ἐν γένει ὑπηρεσίας. — Κατὰ τοὺς δημοσιευθέντας πίνακας τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδος, συμφώνως πρὸς τὴν τελευταίαν ἀπογραφήν, οὗτος ἀνέρχεται εἰς 2,187,208 ἐξ ὧν 1,133,625 ἄρρενες καὶ 1,053,583 θῆλει. — Τὴν προσεχῆ εβδομάδα καταπέσει εἰς Πειραιῶν μύρα τοῦ Ἰταλικοῦ στόλου, ἐκ τεσσαρῶν θωρηκτῶν, βραδύτερον δὲ θίλει καταπέσει καὶ Ρωσικὴ μύρα, ἥτις θὰ ἀναμεῖνη τὴν εἰς Ἑλλάδα ἀφίξιν τοῦ διαδόχου τῆς Ρωσίας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Συνεπεία τῆς διαταχθείσης ὑπὸ τῆς Πύλης ἐκδόσεως βερατιῶν διὰ δύο Βουλγάρους ἐπισκόπους, τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει δύο ἐθνικὰ σώματα, συνελθόντα διεμαρτυρήθησαν ἕδὲ Οἰκουμηνικὸς πατριάρχης Διονύσιος ὁ Β', ὑπέβαλε τὴν κηραίτησιν του, καταγγέλλων τὴν Πύλην εἰς

σύνπαντα τὸν ὀρθόδοξον Χριστιανισμόν, ὡς διώκουσαν τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ποιούμενος ἔκκλητιν εἰς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας Ἑλλάδος, Ρωσίας, Σερβίας καὶ Ρουμανίας. — Ἡ χολέρα ἐπετάθη ἐσχάτως ἐν Μίκεν καὶ Βαλεντία. — Ὁ Αὐτοκράτωρ Ρουδὶέλμος μετέβη εἰς τὴν νῆσον Οὐάιτ, πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς βασιλείσεως Βικτωρίας. — Τὸ ὑπὸ Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν κατοικοῦμενον χωρίον Παντερίχων πλησίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως καταστράφη ὑπὸ πυρκαϊᾶς. — Τὰ θύματα τῆς ἐπαναστάσεως τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας ἀριθμοῦνται εἰς 1000 νεκροῦς καὶ 9000 τραυματίας. Αἱ βουλαι ἀπερσίσαν ν' ἀναστειλοῦσι τὴν πληρωμὴν πάσης ὁμολογίας μέχρι τῆς 19131 Αὐγούστου. — Ἡ σύνοδος τῆς Γαλλικῆς βουλῆς ἐλήθην. — Ὁ κατ' ἐκείνην Καπριβίος θὰ συνοδεύσῃ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας εἰς Ρωσίαν. — Ὁ πρῶν ἡγεμὸν τῆς Βουλγαρίας ἐνῶ ἀνεμῆντο ἐν Πετρούπολει μετέβη ἐξαιρῆς εἰς Βιέννην. — Πρεσβεία Ἀρμενίων ἀφίχθη εἰς Πετρούπολιν διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν προστασίαν τοῦ Τσάρου κατὰ τῶν ὠμοτήτων τῶν Κούρδων. — Τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὕγειονομικὸν συμβούλιον ἐγνωμοδότησε νὰ σχηματισθῇ ὕγειονομικὴ ζώνη εἰς τὰ περὶ τὴν Μίκεν ἐκ τῆς χολέρας προσελθόντα χωρία, πρὸς δὲ νὰ ἐπιβληθῇ καθαρσις εἰς τοὺς ἐκ Μίκεας προσερχομένους προσκυνητάς, μετὰ τῶν ὁποίων ἀνεφάνη ἡ ἀπαισία νόσου.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ἐπανεληφθῆσαν αἱ ἀνακαφαὶ τοῦ ἐν Ὁρωπῷ Ἰερῷ τοῦ Ἀμφικράου, δαπάνη τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, ὑπὸ τῆν διεύθυνσιν τοῦ Ἐφόρου τῶν Ἀρχαιοτήτων κ. Β' Λεονάρδου. — Αἱ ὑπὸ τοῦ κ. Σλήμαν ἐνεργούμεναι ἐν Τροίᾳ ἀνακαφαί, διεκόνθησαν ἐνεκα πυρκαϊῶν προσβαλλόντων τοὺς ἐργάτας. — Ἐν Κύπρῳ ἰδρύθη μουσεῖον, ἐν ᾧ κατατέθησαν ὄλαι αἱ ἐν τῇ νήσῳ σωζόμεναι ἀρχαιότητες. Εἰς τὸ μουσεῖον τοῦτο θὰ μετακομίζονται τὰ νέα εὑρήματα, ἐξ ὧν ὁμοίως τὰ δύο τρίτα θὰ ἀποστείλονται εἰς τὸ ἐν Λονδίῳ Βρετανικὸν μουσεῖον.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἡ αὐτοκράτειρα Φρειδερίκου, συντόμως ἀσχολεῖται εἰς τὴν συγγραφήν τῆς βιογραφίας τοῦ ἀειμνήστου αὐτῆς συζύγου, ἥτις θ' ἀποτελέσῃ πέντε ἢ ἑξ τόμους, καὶ θὰ περιλάβῃ πλείστας ἐπιστολάς καὶ ἐγγράφα, μὲγᾶλον ἐνδιαφέροντος. — Διὰ τὴν προσεχῆ χειμερινὴν περίοδον τοῦ «Γαλλικοῦ θεάτρου» τῶν Παρισίων, προαναγγέλλονται νέα ἔργα: Τὸ μὲγα δρᾶμα τοῦ Σαρδῶ Θερεμυδῶρ. Νέον δρᾶμα τοῦ Ρισπαῖν Ἐν σ τ ὁ μ α τ ι κ α ρ α ρ α ς, ἕτερον δρᾶμα τοῦ Φρανσοῦ Κόππε Διὰ τὸ σ τ ὁ μ α, ὅπερ θὰ ἀναγνώσῃ προσεχῶς ὁ ποιητῆς ἐνωπιον τῶν ἠθοποιῶν τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου, καὶ τὸ δρᾶμα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ Ἡ ὁ δ δ ε τ ῶν Θηβῶν, τὸ ὅποιον θὰ διδῆσθῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1891. — Ὁ στρατάρχης Μόλκε ἀσχολεῖται εἰς τὴν συγγραφήν τῶν ἀπομνημονευμάτων του. — Ἐτελεύτησεν ἐν Στρασβούργῳ ὁ ἐπιφανὴς φιλόλογος Αἰμίλιος Χάιτς, τὰκτικὸς καθηγητῆς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῷ αὐτῷ Πανεπιστημίῳ. — Ἐρξάτο ἡ συλλογὴ ἐράνων διὰ τὴν ἐν Ἀθηναῖς τῆς Κεραλληνίας ἀνεγερσιν ἀνδριάντος τῷ Η. Μηνιάτῃ.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

Κατὰ τὴν ἐν Βρέμῃ καλλιτεχνικὴν ἐκθεσιν, ἀπε-

νεμήθη τὸ πρῶτον βραβεῖον, ἀργυροῦς στέφανος, εἰς τὸν ἐν Μονάχῳ Ἑλληνα ζωγράφον κ. Γ. Ἰακωβίδην. — Ἰπὸ τοῦ ἐν Μιλάνῳ ἐκδότου κ. Σονζίνιο ἐξετυπώθη ἡ μουσικὴ τῆς Λιονέλλας τοῦ κ. Σαμάρα, ἀλλὰ δὲν θὰ δημοσιευθῇ πρὸ τῆς κατὰ τὸν προτεχῆ χειμῶνα γεννηόμενης παραστάσεως τοῦ ἔργου τούτου. — Ὁ κ. Σαμάρας συνεργάζεται ἤδη μετὰ Γάλλων συγγραφέων ἀναλαβόντων τὴν μελοποίησιν νέου μελοδράματος, ἔχοντος ὑπόθεσιν εἰλημμένην ἐκ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. — Ὁ πρίγγιψ Βίσμαρκ θὰ ἰδρῦσῃ εἰς τὴν ἐπαυλίαν του τοῦ Σεγχαῶζεν «Μουσεῖον Βίσμαρκ», εἰς τὸ ὅποιον θὰ συγκεντρωθῶσιν ὅλα τὰ δῶρα τὰ προσφερθέντα εἰς τὴν καγκελάριον κατὰ καιροὺς ὑπὸ ἡγεμῶνων, πόλεων καὶ συντεχνιῶν. Τριάκοντα κιβώτια, περιέχοντα τὰ δῶρα ταῦτα, ἐκοιμήθησαν ἤδη ἐν Σεγχαῶζεν.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Γ. Μ. Η. Καλαρέσιον. Ἀναμνηστικόν. — Σ. Α. Ὁ δὴ σσόν. Ἐληθῆσαν. Τὴν ἀσπιδρομὴν δύνασθε νὰ κέμψητε καὶ κατ' εὐθείαν. — Μ. Γ. Κ.

Ὁ ὕμνος τρέφει τὰ παιδιὰ Κι' ὁ ἥλιος τὰ μοσχάρια Καὶ μόνος τὸ παιδίον μου Τρέφεται μετὰ τὰ χεῖρα.

λέγει τὸ τρομερὸν ναυοῦρισμα, ὅπερ μεταφέρομεν ἐκ τῶν Χιτακῶν ἐν ἀ λ ἑ κ τ ω ν, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὁμοιότητος· ἀλλὰ τὸ ἔτρονον

Νανί, νανί, σὸ γάμο του Φτωχοῦς νὰ μὴν καλέσῃ Μόνον παπιδεῖς κ' ἄρχοντες Κι' ὄλο πραγματευομένους.

Ἐν σὰς φαίνεται τὸ πρῶτον ἀνωτέρου τοῦ καίμενου τοῦ προσκαυμένου τας, ὡστε οὐδὲ σύγκρισις νὰ χωρῇ! — Φ. Ἰ. λ. φ. Μ. κ. ω. ν. | π. ο. λ. ν. Ἐγγυκλις εἶνε οἱ κ. κ. Καμπούρογλου, Γ. Σουρῆς, Ν. Ἀννίνος, Δ. Κόκκος, Κ. Παλαμάς καὶ Α. Προβαλέγγος. Οἱ λοιποὶ πάντες ἐκ τῆς σημεῖωτός σας, εἰσὶν ἔργα. — Ε. Ε. Σῦρον. Δ. Γ. Κ., Κ. Β. καὶ Χ. Τ. Βόλον. Δυοῦρα ἐληφθῆσαν, εὐχαιροῦσιν. — Ἐκ τὰς τῶν Ἀ ν τ α π ο κ ρ ῖ τ ῆ Σ μ ὄ ρ η ν. Θὰ ἦτο λίαν κοπιώδης· δ' ἡ μ ε ν ἂ ἀποτεθῶμεν δι' ἐπιστολῶν πρὸς τὰ πρόσωπα ἐκείνη, ἅτινα δυστροποῦσι τόσον εἰς τὴν πληρωμὴν καθυστερομένων, ὅσον εἶνε πρῶτοι ἄλλος εἰς φιλοφρονήσας. Ἐθαυμάσαμεν μάλιστα, πῶς μετὰ τὴν ὀνόματι, τὰ ὅποια τόσον ἐξετιμώμεν, ἐπέστρεψεν οὕτω νὰ δημοσιευθῶσι καὶ στηλιτευθῶσιν ἐπὶ ἀρνήσει· ἥτις τὰ ἐκείνη αὐτοῦ. Ἀλλὰ θὰ γείνη καὶ τοῦτο, ἀφοῦ τὸ θέλουσιν. — Μ α ρ κ η σ ι α (;) Ὁ Ἄγιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, εἶλε τὴν καλλιτέραν συμβουλήν ἐν τῷ ἐξῆς τετραστίχῳ: Καὶ εἶνε καὶ Ἄγιος

Μη, κεφαλῆς πυροῦτε νόθος πλακάμοισι, γυναῖκες, Θρύπτεσθαι μαλακοῦς ἀχένας ἐκ σκοπέλων, Μηδὲ θεοὺ μορρὰς ἀπαλέφτετε γράμματα ἀεγ

λοιδός, ότι ο Δόν Φερνάνδος, σύζυγος της βασιλίσσης της Πορτογαλλίας, Μαρίας Δέλλα Γλώρα, έγινετο «προστάτης της». Μικρόν μετά τον θάνατον της βασιλίσσης, ή νέα Αμερικανική έλαβε τον τίτλον κομήσσης: d' Edia, και μετά την συμπλήρωσιν του κανονισμένου πένθους, έγινετο σύζυγος του. Ούτω ή κόρη του Αμερικανού ράπτου, κατόπι εξαδέλφη τή βασιλίσσης Βικτωρίας, θεία του πρίγκιπο, της Ουαλλίας, και του νυν βασιλέως των Βέλγων, τέλος δε μητρική του βασιλεύοντος σήμερα βασιλέως της Πορτογαλλίας. "Ότε ή βασιλισσα Ισαβέλλα της Ισπανίας, εξωρίσθη, ο Βίσμαρκ ήθέλησε να φέρη επί του Ισπανικού θρόνου ένα Χουαν-Αντόνιο. Ο Λουδοβίκος-Ναπολιών δέν παρεδέχθη τοϋτο. — Σύναια δε έσχηματίσθη συμμαχία ισχυρά από των μεγάλων της Ισπανίας όπως προσέβρωσι τον θρόνον του Δόν Φερνάνδου. "Αλλ' οί σύζυγοι των ευγενών τούτων έκηρυξαν, ότι ούδέποτε θα παρουσιασθώσιν εις την αυλήν, εάν ή πληθεία της Βουστάνης συναντήσεται μετ'

αυτού επί του θρόνου. Η συμμαχία αυτή απεράτισε να ζητήση παρά του Πίου Θ' άδειαν διαζυγίου. "Αλλ' ο Δόν Φερνάνδος μνηόν τούτο, έκηρυξεν ότι προτίθα να στερηθῆ του θρόνου της Ισπανίας ή της συζύγου του 'Ελίζας Χεύζ'έρ. Η ήρωική αυτή άποφασιστική έπ'εβη πλάγιος ή άφορμή του Γαλλο-γερμανικού πολέμου. Εύγενεί φιλιφ. "Αλλά να είσθε και όρατός. — Μ. Ψ. Κ]πο λιν' φύλλα έστέλησαν. — Δ. Κ. "Αργουστόλιον. Τί κρίμα, το αισθηματικόν ποίημα να το βλάψη ή περιкуμια; άνου αυτής θα το έδημοσιώμαγ ευχαρίστως. με το όνομά σας. — Περιέργω. Πολύ κατέλληλον δέν είναι. Περιμένωμεν τα άλλα φερωνύμως. — Κ. Ι. Σ. Θεσσαλονίκη. Α. Π. Ι. και Σ. Σ. Σόφραν. Κ. Μ. Φάνον. 'Ελ. Β. Ζαγοράν. 'Ελήφθησαν εύχαριστούμεν. Κ. Β. 'Αλεξάνδρειαν. Πώς να σάς θεωρώμεν συνδρομητήν, άφού άφήσατε να διαγραφητε;... Καί τώρα το άνευρηθήτε; Α. Ζάκυνθου. 'Ελήφθη. Εν έρωσεί. — Προθύμως. Βάρνα.

Να ιδώμεν πρώτον δείγματα της μεταφράσεως και τή έλογής. — Δηλιφ. "Αλλ' τότε, πόσας Μεγαδληνές δέν θα είχομεν καθ' έκάστην, μετανοούσας διά την... μετνοιάν των! — Γ. Α. Φ. Σύρον. Π; όκειται, ως θα εννοήσατε βεβαίως, περί λάθου; όπερ έπέδη ήμίν... έπωφελές. Τούτε δέν σάς έμποδίζει βεβαίως να μάς πέμψητε άντίγραφα της φωτογραφίας του πεισίτου, διά να τον τιμωρήσωμεν. Το δε έργον ήτο έπίσης μικρόν... σφάλμα.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ
'Εξεδόθησαν

Considerations sur Les fistules urethro péniennes et particulièrement sur celles qui succèdent à la Blennorrhagie par Savas Georgiades.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΚΑΙ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΦΑΚΕΛΩΝ
ΠΑΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΧΑΡΑΤΑΙ
ΕΠΙ ΜΕΤΑΛΛΩΝ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ
ΣΦΡΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΩΝ
Monogrammes
Σφραγίδες εξ ελαστικού παντός είδους

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ
ΕΡΓΑΛΕΙΑ
ΚΑΡΤΟΝΑ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ
ΜΑΡΜΕ
ΑΛΒΟΥΜΙΝΕ
ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΣΑΡΤΕΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ
ΚΙ ΦΑΚΕΛΩΝ

ΠΛΑΚΕΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΑΓΓΛΙΚΟΙ
ΣΑΤΩΝΕΣ
Τα καλύτερα βιβλία
Χορηγία εν 'Ελλάδι
ΚΑΤΑΤΥΠΙΚΑ
ΜΕΛΑΝΟΙΔΕΙΑ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ
ΣΤΙΓΜΙΑΙΟΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ
ΧΑΛΚΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

REVUE
POLITIQUE ET LITERAIRE
REVUE BLEUE
Paraissant le Samedi

Six mois 20 fr. Un an 35

PARIS
111. Bd. St Germain 111.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ
ΓΑΩΣΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ
ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
Τιμάται Δραχμής

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ πεπαιραμένος συνιστάται θερμώς υπό της «Εβδομάδος» εις πάντα θέλοντα να διασχθή την Άγγλικήν. Απευθυντέον εις το γραφεϊόν μας.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ
ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΝΙΩΤΟΥ
"Οπισθεν της Χρυσοστυλιωτίσεως

ΔΕΝΟΝΤΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΩΣ
ΧΡΥΣΟΝΟΝΤΑΙ ΤΑΙΝΙΑΙ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ
Κατασκευάζονται και πωλούνται κατάστιχα παντός είδους έφάμιλλα των άγγλοαμερικανικών, κατά την ποιότητα και στερεότητα αλλά πολυτόττων εφθηνότερα

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΣ
"Από κρίσεως κόσμου μέχρι σήμερα

ΥΠΟ
ΚΑΛΑΪΡΡΗΣ ΠΑΡΡΕΝ
Τεύχος Α.
ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΗΣ

L'ARGUS DE LA PRESSE.
Voulez-vous être informé avec exactitude et rapidité de tout ce qui s'imprime dans les Journaux et Revues français et étrangers sur un sujet un fait, ou une personnalité quelconque? — Adressez-vous, 157, rue Montmartre, à l'Argus de la presse. A. CHERIE, Directeur; Paris. — Depuis 10 ans, l'Argus, a fourni à ses abonnés plus de deux millions d'extraits de journaux sur n'importe quel sujet.

Ε. ΣΤΑΝΛΕΥ
Η ΓΗ
ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΓΕΩΡΓ. ΑΔΡΑΚΤΑ
Τιμάται Δραχ. 5

ΑΡΩΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ ΣΤΑΥΡΩΡΩΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Τμήμα Πετραϊάς—Κορίνθου—Πατρών

	1	3	33	2	4	32
Πετραϊάς άν.	6.30 π.	11.10	12.30	Πάτραι άν.	6.45 π.	11.30
Αθήναι »	7.—	11.45	1.—	Αίγιον »	8.25	12.46
Κορίνθος άφ.	9.59	2.55	4.17	Κορίνθος »	12.—	4.25 6.50 π.
Αίγιον »	1.36	6.15	—	Αθήναι άφ.	3.07	7.25 10.10
Πάτραι »	2.55	9.55	—	Πετραϊάς »	3.35	7.55 10.40

Τμήμα Κορίνθου Ναυπλίου—Μύλων

Κορίνθος άν.	3.20 μ. μ.	—	Μύλοι άν.	7.40 π. μ.	—
Αργος άφ.	5.30	—	Ναυπλιον »	8.45	—
Ναυπλιον »	6.05	—	Αργος άφ.	9.20	—
Μύλοι »	6.08	—	Κορίνθος »	11.30	—

Τμήμα Πατρών—Πύργου

	π.μ.	μ.μ.	π.μ.		π.μ.	μ.μ.
Πάτραι άν.	7.05	3.30	5.30	Πύργος άν.	6.10	3.35
Αχαΐα άφ.	7.55	4.20	6.30	Αμαλιάς »	7.35	5.—
Μανωλάς »	9.—	5.24	—	Γαστούνη »	8.05	5.32
Γαστούνη »	10.—	6.21	—	Μανωλάς »	9.02	6.30
Αμαλιάς »	10.31	6.52	—	Αχαΐα »	10.07	7.35 6 μ.
Πύργος »	11.55	8.15	—	Πάτραι άφ.	10.55	8.25 7 π.

Αί άμαρτοτοχίαι 33 και 32 ήμέραν παρ' ήμέραν έναλλάξ. Τοπικαί άμαρτοτοχίαι καθ' έκάστην εις όλα τα τμήματα.

Γ. ΠΑΜΠΑΝΟΣ
"Οδοντολάτρος
"Οδ. Πατρ. 9

Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΗΣ
ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΣ
ΔΙΔΑΧΜΑΤΟΥΧΟΣ
ΤΗΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΩΣ ΑΝΤΕΡΑΣ
ΤΗΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΑΣ ΣΧΟΛΗΣ
15—"Οδός Καπνευμάρας—13

Ηλεκτρικοί κώδωνες, ήλεκτρικά μηχανικά συσκευαί, τηλεφωνα δι' οικιακά και μεγάλα άποστάσεις, εγκαταστάσεις ήλεκτρικού φωτός προποδοτούμεναι υπό των εγκατεστημένων εν Αθήναις ήλεκτρικών σταθμών. Όργανα έναντίον της πυρκαϊάς, αλεξίθεραυνα, έπιστημονικά εργαλεία δι' ολιανδύ, ποτε χίψιν.

Προμήθεια εργαλείων. — Έγκαταστάσεις. — Έργασία έπιστημονική. — Τιμαί έκτάκτως μέτριαί.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ Α. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ
"Οδ. Αιόλου, άφ. 195-197
Έκτυπούνται
ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΣΤΙΓΜΙΑΙΟΣ
έπικεφαλίδες σφραγίδες παντός είδους, πάσης ποιότητας
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ
Ευρωπαϊκών Καταστίχων